

GKO.6220.14.83.2017.IN.

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 104 § 1 i 2 i art. 107 § 1 – 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.),
- art. 71 ust. 2 pkt 1), art. 72 ust. 1 pkt 1), art. 75 ust. 1 pkt 4), art. 79, art. 80 ust. 2, art. 85 ust. 1 i ust.2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 1049 ze zm.), w związku z
- art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1712) oraz
- § 2 ust. 1 pkt 51) oraz § 3 pkt. 70 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 71), w związku z
- § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1893 ze zm.)

po ponownym przystąpieniu do rozpatrzenia wniosku złożonego przez Pana Andrzeja Mielewczyka zamieszkałego ul. Podgórna 3, 83-332 Dzierżążno, w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, oraz po analizie całości zebranych materiałów dowodowych

orzekam

odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno.

UZASADNIENIE

W dniu 13 czerwca 2017 r., do Wójta Gminy Czarna Dąbrówka wpłynął wniosek złożony przez Inwestora Pana Andrzeja Mielewczyka za pośrednictwem Pani Marii Czapp zam. ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno, w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą „Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”.

W ramach przedmiotowej inwestycji zaplanowano na działce o nr ewidencyjnym 115/2, obręb Rokiciny, budowę następujących obiektów (dane z raportu o oddziaływaniu na środowisko)- Tabela nr 1

L.p.	Nazwa obiektu	Ilość	Charakterystyka	Powierzchnia zabudowy w m ²
1	Kurniki	6	- budynki parterowe, pokryte dachem dwuspadowym, - wymiary zewnętrzne - 138,0 m x 24,0 m*, - powierzchnia zabudowy - 3312,0 m ² ,*	19.872,00 6 x 14 = 84,00

			<p>- powierzchnia produkcyjna hali tuczu – 3279,64 m²,*</p> <p>- wysokość budynków - 6,5 m,</p> <p>- przy każdym kurniku znajdują się pomieszczenia ze śluzami oraz sterownią, o powierzchni 14,0 m²,</p> <p>Na program funkcjonalny planowanych kurników składać się będzie hala produkcyjna o podanej powyżej powierzchni. W projektowanych budynkach nie będzie pomieszczeń socjalnych (szatnie, umywalnie itp.). W halach produkcyjnych zostaną zainstalowane urządzenia technologiczne umożliwiające prowadzenie chowu, tj. system zadawania pasz, pojenia ptaków, wentylacyjny, grzewczy.</p>	
2	Silosy paszowe	12	<p>- wykonane ze stali ocynkowanej płaskiej, posadowione na wylewkach betonowych o powierzchni 9,0 m², dla każdego silosu, załadunek pneumatyczny,</p> <p>- ładowność pojedynczego silosu – 17,0 Mg, 27 m³,</p> <p>- wysokość silosów – 7,19 m, średnica – 2,75 m,</p> <p>- rura odpowietrzająca zakończona filtrem tkaninowym.</p>	108,00
3	Podziemny zbiornik na gaz	1	<p>- pojemność zbiornika – 60,0 m³,</p> <p>- zbiornik dwupłaszczowy, stalowy, podziemny fabrycznie zaizolowany. Zbiornik wyposażony zostanie w system kontroli przestrzeni międzypłaszczowej sygnalizujący sytuacje, przedawaryjne, co w praktyce całkowicie zapobiega groźbie zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego. Szczelność zbiornika kontrolowana jest w sposób ciągły.</p>	Inwestor nie określił powierzchni zabudowy.
4	Ujęcie wody	1	<p>Studnia wiercona o projektowanej głębokości około 90 m wykonana z kręgów żelbetowych ze szczelnym dnem oraz pokrywą żelbetową z włazem. Studnia zostanie zaopatrzona w filtr kolumnowy, w którym wyróżnić można następujące elementy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rura podfiltrowa - część czynna - rura nadfiltrowa <p>W studni zostanie zainstalowana pompa o wydajności 15 m³/h</p>	7,00 (strona 10 raportu)
5	Zbiornik na ścieki/szambo		<p>- pojemność 10,0 m³,</p> <p>- konstrukcja żebrowana, grubości ścianek od 0,6 mm do 20 mm,</p> <p>- wykonany z laminatów poliestrowych.</p> <p>Zbiornik zostanie zamontowany przy budynku mieszkalnym.</p>	Inwestor nie określił powierzchni zabudowy.
6	Budynek magazynowy	1	<p>- wymiary zewnętrzne budynku – 30,0 m x 19,0 m,</p> <p>- powierzchnia zabudowy – 570,0 m²,</p> <p>W budynku tym znajdować się będzie magazyn podręczny, dozownik leków, urządzenia pomiarowe, szatnia.</p>	570,00
7	Budynek mieszkalno - biurowy	1	<p>- budynek parterowy, murowany, podpiwniczony z poddaszem użytkowym,</p> <p>- powierzchnia zabudowy 110,0 m².</p> <p>W budynku tym znajdować się będą pomieszczenia mieszkalne Inwestora oraz biurowe związane z obsługą gospodarstwa.</p>	110,00

8.	Komunikacja – dojścia, drogi dojazdowe.	kpl	Rysunek nr 3 w raporcie o oddziaływaniu na środowisko.	Inwestor nie określił powierzchni zabudowy.
Łączna określona powierzchnia zabudowy – nie zawiera: dróg dojazdowych, zbiornika na ścieki, zbiornika na gaz.				20.751,00

Do wniosku załączono dokumenty określone w art. 77 ust. 2 oraz art. 74 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r. poz. 353 ze zm.), obowiązującej na dzień złożenia wniosku, tj.: raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w trzech egzemplarzach, wraz z jego zapisem w formie elektronicznej na informatycznym nośniku danych oraz wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Analiza przedmiotowego wniosku i załączonych dokumentów wykazała, iż przedsięwzięcie inwestycyjne objęte wnioskiem z zgodnie z § 2 ust. 1 punkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie określenia przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 71), obowiązującego na dzień rozpoznania wniosku, kwalifikowane jest jako „chów lub hodowla zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza (DJP - przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza)” i posiada status przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Realizacja takiego przedsięwzięcia, wymagała uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 72 ust. 1 pkt 1) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko).

Dodatkowo we wniosku Inwestor wskazał, że planuje również wykonanie własnego ujęcia wody poprzez wykonanie studni wierconej o projektowanej głębokości około 90 m wykonanej z kręgów żelbetowych ze szczelnym dnem oraz pokrywą żelbetową z włazem. Przedsięwzięcie takie zgodnie z § 3 ust. 1 punkt 70 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie określenia przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, obowiązującego na dzień rozpoznania wniosku, kwalifikowane jest jako „urządzenia lub zespoły urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych lub sztuczne systemy zasilania wód podziemnych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 37, o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę”, i wymagała uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem pozwolenia wodno-prawnego na wykonanie urządzenia wodnego do poboru wody podziemnej (art. 72 ust. 1 pkt 6) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko).

Stosownie do zapisu w art. 59 ust. 1 punkt 1 z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko wymagała przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

W myśl art. 77 ust. 1 pkt. 1 i 2 w/w ustawy, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska i Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w przypadku przedsięwzięcia wymagającego decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt. 1.

Stosownie do zapisu w art. 80 ust. 2 w/w ustawy „Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

Biorąc pod uwagę rodzaj i lokalizację przedsięwzięcia, oraz postanowienia art. 75 ust. 1 pkt. 4 w/w ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był Wójt Gminy Czarna Dąbrówka.

Wezwaniem nr GKO.6220.14.2017.JP z dnia 27 czerwca 2017 r., wystąpiono do Pełnomocnika Inwestora o uzupełnienie wniosku. Wniosek został w dniu 20 lipca 2017 r. uzupełniony w żądanym zakresie.

Mając na uwadze postanowienia art. 80 ust. 1 pkt 3) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, o wszczętym postępowaniu pisemnym zawiadomieniem nr GKO.6220.14-3.2017 z dnia 24 lipca 2017 r., poinformowano strony postępowania. Ponadto obwieszczenie o wszczęciu postępowania umieszczono również na tablicach ogłoszeń Sołectwa Rokiciny i Urzędu Gminy Czarna Dąbrówka, z adnotacją o możliwości składania uwag i wniosków w terminie 30 dni od ukazania się zawiadomienia oraz na stronie internetowej Gminy bip.czarnadabrowka.pl w zakładce publicznie dostępny wykaz danych karta A/03/2017.

Od dnia 24.07.2017r., tj. pisemnego zawiadomienia stron postępowania z umieszczeniem informacji o prowadzonym postępowaniu na tablicach ogłoszeń Sołectwa Rokiciny i Urzędu Gminy Czarna Dąbrówka oraz na stronie internetowej Gminy bip.czarnadabrowka.pl w zakładce publicznie dostępny wykaz danych karta A/03/2017 w terminie do 30 dni licząc od dnia umieszczenia informacji wpłynęły dwa pisemne wnioski/protesty, które złożyli:

- drogą pocztową Pani Elżbieta Smentoch,
- drogą mailową mieszkańcy Rokicin.

I. Wniesione uwagi:

Składamy stanowczy sprzeciw wobec budowy dużego kombinatu produkcji drobiu – chów brojlerów na działce nr ewidencyjny 115/2 w Rokicinach o liczbie stanowisk 334.524 tj. 1338 DJP, co daje skalę 1338 dorosłych krów, inwestycja jest niezgodna z planem zagospodarowania gminy oraz nie jest to zabudowa zagrodowa.

Udzielone pisemne wyjaśnienie:

- W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dla obrębu Rokiciny uchwalonego uchwałą Rady Gminy Nr XXXIV/293/06 z dnia 25.05.2006 r. opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego nr 11 z 2006 r. poz. 354 działka nr 115/2 tj. lokalizacja planowanego przedsięwzięcia posiada oznaczenie – R70R[24-R01-R: 24-R92-R] - teren rolniczy, inne dopuszczalne przeznaczenie terenu – zabudowa zagrodowa wraz z infrastrukturą techniczną niezbędną dla jej obsługi. Ostateczną ocenę zgodności z planem dokonuje organ wydający pozwolenie na budowę przed jego wydaniem.
- Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest pozwoleniem na budowę, lecz dokumentem wymaganym przy ubieganiu się o jego wydanie.
- Prowadzone postępowanie jest w trakcie i ma na celu określenie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa w tym zakresie **rzeczywiste uwarunkowania**, które Inwestor na etapie realizacji a następnie eksploatacji musi spełnić w 100 %, tak by strefa oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko zamykała się w działce 115/2 obręb geodezyjny Rokiciny lub odmowę określenia środowiskowych uwarunkowań.

Wójt Gminy Czarna Dąbrówka pismem nr GKO.6220.14-2.2017.JP z dnia 24 lipca 2017 r., wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie, o wydanie opinii zgodnie z art. 64 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2016r. poz. 353 ze zm.), *obowiązującej na dzień rozpoznania wniosku*, dla przedsięwzięcia polegającego na „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku pismem nr RDOŚ-Gd-WOO.4240.341.2017.MJ.1 z dnia 08 sierpnia 2017r., wystąpił do Wójta Gminy Czarna Dąbrówka o prawidłowo sprecyzowany wniosek uwzględniający procedury przewidziane w ustawie z dnia 3 października 2008r. ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity:

Dz. U z 2017r. poz. 1405, *obowiązującej w dacie wystąpienia*), dla przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Konsekwencją powyższego było wystąpienie nr GKO.6220.14-4.2017.JP z dnia 28 sierpnia 2017 r., Wójta Gminy Czarna Dąbrówka do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku oraz do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie, o wycofanie wniosku z dnia 24.07.2017r. znak GKO.6220.14-2.2017.JP o wydanie opinii zgodnie z art. 64 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U z 2017r. poz. 1405, *obowiązującej w dacie wystąpienia*), dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku postanowieniem nr RDOŚ-Gd-WOO.4240.341.2017.MJ.2 z dnia 11 września 201r. umorzył jako bezprzedmiotowe ww. postępowanie.

W dniu 28 sierpnia 2017r., Wójt Gminy Czarna Dąbrówka uwzględniając postanowienia art. 77 ust. 1 pkt 1) ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity: Dz. U z 2017r. poz. 1405), *obowiązującej w dacie wystosowania pisma*, pismem nr GKO.6220.14-5.2017.JP, **ponownie** wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie o uzgodnienie warunków realizacji planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

W odpowiedzi na wniosek Wójta Gminy Czarna Dąbrówka:

- Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku wezwaniem nr RDOŚ-Gd-WOO.4242.54.2017.KPA.MJ.1 z dnia 08.11.2017 r., wystąpił o uzupełnienie wniosku nr GKO.6220.14-5.2017.JP z dnia 28.08.2017 r., poprzez stwierdzenie zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego w zakresie budowy studni na działce nr 115/2 obręb Rokiciny.

- Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Bytowie wezwaniem nr SE-ZNS-80.4911.6.2017 z dnia 12.09.2017 r., wystąpił o uzupełnienie wniosku nr GKO.6220.14- 5.2017.JP z dnia 28.08.2017 r., w zakresie zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Z uwagi, iż oznaczenie i opis przedsięwzięcia wymagało ponownego przeanalizowania sposobu zabudowy powierzchni działki i zaopatrzenia w wodę planowanej inwestycji, Wójt Gminy Czarna Dąbrówka wystąpił:

1. Pismem nr GKO.6220.14-5.2017.JP.IN z dnia 04.10.2017r. do P.P.I.S. w Bytowie o **przedłużenie** terminu złożenia uzupełnienia do 6 listopada 2017 r., a następnie pismem nr GKO.6220.14- 5.2017.JP.IN z dnia 06.11.2017 r. do 6 grudnia 2017 r.
2. Pismem nr GKO.6220.14-5.2017.JP.IN z dnia 17.11.2017r. do R.D.O.Ś w Gdańsku o **przedłużenie** terminu złożenia uzupełnienia do 30 listopada 2017 r., a następnie pismem nr GKO.6220.14- 5.2017.JP.IN z dnia 30.11.2017 r. do 20 grudnia 2017 r.

W dniu 20.11.2017 r. wpłynął wniosek złożony przez Panią Elżbietę Smentoch o uznanie za stronę postępowania. Pismem nr GKO.6220.14-17.2017.IN. z dnia 04.12.2017 r. uznano wnioskodawcę za stronę postępowania.

W toku postępowania wezwaniem nr GKO.6220.14-5.2017.IN z dnia 20 listopada 2017r., wystąpiono do Pełnomocnika Inwestora o określenie łącznej powierzchni zabudowy dla inwestycji objętej wnioskiem.

W konsekwencji powyższego w dniu 24 i 29 listopada 2017r. wpłynęły pisemne wyjaśnienia Pełnomocnika Inwestora określające powierzchnię zabudowy:

- 6 kurników o powierzchni zabudowy 3312,00 m² każdy,
- budynek magazynowy o powierzchni zabudowy 570,00 m²,
- budynek mieszkalny o powierzchni zabudowy 110,00 m²,
- nawierzchnie dróg wewnętrznych będą nieutwardzone.

Łączna powierzchnia zabudowy podana przez Pełnomocnika Inwestora wynosi 20.552,00 m², nie określono natomiast powierzchni: dróg dojazdowych, terenu zajętego pod zbiornik na ścieki bytowe i podziemny zbiornik na gaz.

W dniu 04.12.2017r. zawiadomieniem nr GKO.6220.14-17.2017.I.N. poinformowano strony postępowania oraz Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie, o zakończeniu postępowania dowodowego.

W dniu 08.12.2017 r. wpłynął wniosek złożony przez Jacka Juchniewicza prowadzącego Hodowlę Ryb Łososiowatych Jacek Juchniewicz, Marek Sowiński w Rokitkach 18, 77-116 Czarna Dąbrówka, o uznaniu za stronę postępowania. Pismem nr GKO.6220.14-18.2017.IN z dnia 13.12.2017 r., uznano wnioskodawcę za stronę postępowania.

W dniu 12 grudnia 2017 r. do tutejszego Urzędu wpłynęło pisemne stanowisko dotyczące przedmiotowego postępowania złożone przez Panią Elżbietę Smentoch, wnoszące o oddalenie wniosku w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pod nazwą *„Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”*, z uwagi jej zdaniem na niezgodność realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego ustalonego dla działki nr 115/2 obręb Rokiciny. W odpowiedzi na powyższe wskazano, iż stanowisko określone w ww. piśmie zostanie wzięte pod uwagę w opracowywanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W związku z zakończeniem postępowania dowodowego w dniu 14 grudnia 2017r. do tutejszego Urzędu wpłynęły pisemne zastrzeżenia do prowadzonego postępowania złożone przez Pełnomocnika Inwestora Panią Marię Czapp.

W opinii Inwestora realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia była zgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego ustalonego dla działki nr 115/2 obręb Rokiciny, a wielkość powierzchni zabudowy, winna być liczona po obrysie zewnętrznym ścian kondygnacji nadziemnej budynku.

W dalszej części pisma Pełnomocnik Inwestora zarzucił tutejszemu organowi naruszenie art. 7, 7b, 8 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks Postępowania Administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), poprzez nie udzielenie odpowiedzi przez Wójta Gminy Czarna Dąbrówka na wezwanie wystosowane przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie, a tylko prolongowanie terminu udzielenia odpowiedzi.

W odpowiedzi na powyższe wskazano, iż stanowisko określone w ww. piśmie zostanie wzięte pod uwagę w opracowywanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W dniu 13 grudnia 2017r. zawiadomieniem nr GKO.6220.14-19.2017.IN ponownie poinformowano Strony postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego.

Po analizie całości zebranych materiałów w dniu 10 stycznia 2018r., Wójt Gminy Czarna Dąbrówka wydał decyzję znak GKO.6220.14-25.2017.IN, którą orzekł odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na *„Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”*, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno, wobec niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż: cyt.

„Po analizie całości zebranych materiałów tutejszy organ stwierdził, iż realizacja planowanego przedsięwzięcia w zakresie wyszczególnionym w tabeli nr 1 niniejszej decyzji jest niezgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego uchwalonego uchwałą Rady Gminy Nr XXXIV/293/06 z dnia 25.05.2006 r. opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego nr 11 z 2006 r. poz. 354 obejmująca działkę nr 115/2 w obrębie geodezyjnym Rokiciny Gmina Czarna Dąbrówka.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego działka nr 115/2 obręb Rokiciny posiada oznaczenie – R70R[24-R01-R: 24-R92-R] - teren rolniczy, inne dopuszczalne przeznaczenie terenu – zabudowa zagrodowa wraz z infrastrukturą techniczną niezbędną dla jej obsługi.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego dla działki o nr ewidencyjnym 115/2 obręb Rokiciny, wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki nie może być większa jak 30%.

Powierzchnia przedmiotowej działki wynosi 68.815 m², 30% możliwej zabudowy w stosunku do powierzchni działki stanowi 20.644,50 m², natomiast zabudowa na podstawie danych zawartych w raporcie o oddziaływaniu na środowisko, (przytoczona w tabeli nr 1 niniejszej decyzji w punktach 1, 2, 4, 6 i 7), wynosi 20751,00 m².

Tym samym powierzchnia zabudowy przedmiotowego przedsięwzięcia przekracza 30% powierzchni przedmiotowej działki, co jest niezgodne z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Niezależnie od nie wskazania przez Inwestora powierzchni dróg dojazdowych, powierzchni zajętej na budowę zbiornika na ścieki bytowe oraz zbiornika na gaz.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego dla działki o nr ewidencyjnym 115/2 obręb Rokiciny, inne dopuszczalne przeznaczenie terenu – zabudowa zagrodowa wraz z infrastrukturą techniczną niezbędną dla jej obsługi w tym zaopatrzenie w wodę z wodociągu wiejskiego. **Zaopatrzenie w wodę poprzez budowę własnego ujęcia wody jak określono w raporcie o oddziaływaniu na środowisko jest niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.**

W tym miejscu przywołać należy stanowisko Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku nr SKO.460.3.2016 z dnia 24 marca 2016r., które jednoznacznie wskazało, iż dla inwestycji planowanej na działce o numerze ewidencyjnym 115 obręb Rokiciny, zaopatrzenie w wodę powinno odbywać się z wodociągu wiejskiego, podczas gdy zamierzenia inwestora polegające na budowie własnego ujęcia wody są niezgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przedmiotowej sprawie działka 115/2 została wydzielona z działki 115 jednakże zmiany w zakresie podziału geodezyjnego działki nr 115, zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie zmieniają.

Zgodnie z zapisem w art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. „właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

Stwierdzenie sprzeczności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności prowadzenia postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie oraz nakłada obowiązek wydania decyzji odmownej bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

Wielkość powierzchni zabudowy oraz sposób zaopatrzenia planowanej inwestycji w wodę, realizowanej pod nazwą „Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, stanowi podstawę do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ze względu na niezgodność planowanej inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obrębu Rokiciny uchwalonego uchwałą Rady Gminy Nr XXXIV/293/06 z dnia 25.05.2006 r. opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego nr 11 z 2006 r. poz. 354 obejmującego działkę nr 115/2 w obrębie geodezyjnym Rokiciny, Gmina Czarna Dąbrówka.”

W dalszej części uzasadnienia decyzji odniósł się również do zarzutów Inwestora, cyt.:

„Odnosząc się do zarzutów Inwestora z dnia 14 grudnia 2017r., należy wskazać, iż na podstawie przepisów przytoczonych w pierwszej części uzasadnienia niniejszej decyzji oraz biorąc pod uwagę rodzaj i lokalizację przedmiotowego przedsięwzięcia, organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest Wójt Gminy Czarna Dąbrówka, który to przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska i Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym oraz bada zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Stwierdzenie sprzeczności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie w tym przypadku Wójta Gminy Czarna Dąbrówka z konieczności prowadzenia postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie oraz nakłada obowiązek wydania decyzji odmownej bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

Końcowo wskazał, iż po analizie całości zebranych materiałów, oznaczenia oraz opisu przedsięwzięcia orzekł jak w sentencji decyzji – odmówił określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo

pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżąno”.

Od powyższej decyzji, w prawem przewidzianym terminie, odwołał się Inwestor Andrzej Mielewczyk. Odwołanie to wraz z aktami sprawy zostało przekazane w dniu 02 lutego 2018r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku decyzją znak SKO.460.13.2018 z dnia 20 kwietnia 2018r., utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Wójta Gminy Czarna Dąbrówka znak GKO.6220.14-25.2017.IN wydaną w dniu 10 stycznia 2018r.

W uzasadnieniu decyzji wskazując, iż cyt.:

„ Z informacji inwestora, wynikających z przedłożonego do wniosku raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz jego uzupełnień płynnie wniosek, że przewiduje on „Budowę siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce nr 115/2 w miejscowości Rokiciny”. Działka ta o powierzchni 6,8815 ha jest własnością inwestora i obecnie nie jest zabudowana, zajmują ją grunty orne- R kl. IV a, V, VI i VIz. najbliższym otoczeniu planowanej inwestycji znajdują się grunty orne, użytkowane rolniczo.

Po zrealizowaniu planowanej inwestycji łączna maksymalna obsada we wszystkich obiektach na fermie wyniesie 334 524 stanowisk (1338 DJP)”.

W dalszej części uzasadnienia Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku, wskazuje iż cyt.: *„Planowane przedsięwzięcie wymienione zostało w § 2 ust. pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2017r., poz. 71), jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Dodatkowo, z uwagi na zaplanowanie przez inwestora wykonania własnego ujęcia wody poprzez wykonanie studni wierconej o głębokości 90m, wykonanej z kręgów żelbetowych ze szczelnym dnem oraz pokrywą żelbetową z włazem - przedsięwzięcie to podlegało osobnej kwalifikacji zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 70 w/w rozporządzenia jako „urządzenia lub zespoły urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych lub sztuczne systemy zasilania wód podziemnych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 37, o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10m³ na godzinę”.*

Ponadto, SKO wskazało, iż zgodnie z treścią art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Natomiast stosownie do art. 80 ust. 2 ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla budowli przeciwpowodziowych realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących oraz dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych za wyjątkiem enumeratywnie wymienionych rodzajów inwestycji, których ten warunek nie dotyczy.

W uzasadnieniu swojej decyzji SKO podkreśliło, iż z powołanego wyżej przepisu wynika, że zgodność postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedynie stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy - a contrario brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej.

Kolegium zaznaczyło, iż jak podkreśla się w orzecznictwie, stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. Stwierdziwszy częściową sprzeczność lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym organ nie ma

innego wyjścia jak wydać decyzję odmawiającą określenia uwarunkowań środowiskowych przedsięwzięcia (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 czerwca 2017r., sygn. akt II SA/Kr 395/17 oraz wyrok WSA w Łodzi z dnia 27 stycznia 2017r., sygn. akt II SA/Ld 761/16).

Odniosło się, iż w postępowaniu prowadzonym przez Wójta Gminy Czarna Dąbrówka zakończonym zaskarżoną decyzją powyższy przepis art. 80 ust. 2 ustawy stał się podstawą do wydania decyzji odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia z uwagi na niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w szczególności w zakresie wielkości powierzchni zabudowy oraz sposobu zaopatrzenia planowanej inwestycji w wodę. Powyższe stwierdzenie stało się osią sporu między ustaleniami organu I instancji a argumentacją odwołującego się inwestora.

W dalszej części decyzji Kolegium przystąpiło do analizy treści miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – uchwały Nr XXXIV/293/06 Rady Gminy Czarna Dąbrówka z dnia 25 maja 2006r., w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu Rokiciny (Dz. Urz. Woj. Pom. z 2006r. nr 11 poz. 354), który obowiązuje dla terenu planowanej inwestycji, stwierdzając, iż w pierwszej kolejności należało ustalić, czy planowane przedsięwzięcie ma charakter zabudowy zagrodowej.

Kolegium, wskazało iż cyt.: „Zgodnie bowiem z zapisami planu miejscowego objęta zamierzeniem inwestycyjnym działka nr 115/2, obręb Rokiciny, położna jest na terenie oznaczonym w planie miejscowym symbolem R70R[24-R01-R: 24-R92-R]. Dla wskazanego obszaru przewidziano następujące ustalenia indywidualne.

Mianowicie, przeznaczenie terenu - teren rolniczy. Inne dopuszczalne przeznaczenie terenu - zabudowa zagrodowa wraz z infrastrukturą techniczną niezbędną dla jej obsługi. Zasady lokowania zabudowy zagrodowej określone są przepisami odrębnymi. Struktura zabudowy - zabudowa wolnostojąca”.

Wskazano, iż cyt.: „Wykładnia postanowień planu obowiązujących w jednostce R70R[24-R01-R: 24-R92-R] prowadzi do wniosku, że jedyną dopuszczalną formą zabudowy na terenie o przeznaczeniu rolniczym jest zabudowa zagrodowa. Dla niej bowiem wyłącznie określono szczegółowe wskaźniki i parametry zabudowy i zagospodarowania terenu, ograniczenia w ich użytkowaniu, zasady obsługi komunikacyjnej oraz zasady obsługi przez infrastrukturę techniczną, w tym zaopatrzenia w wodę. Stosując tego rodzaju zabieg stylistyczny uzyskano w efekcie regulację dopuszczającą na terenie o przeznaczeniu rolniczym wyłącznie działalność rolniczą realizowaną w ramach zabudowy zagrodowej”.

Dodatkowo zauważono, iż cyt.: „Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obrębu Rokiciny nie zawiera definicji terminu „zabudowa zagrodowa”. Brak jest również definicji ustawowej tego terminu. Dlatego, jak przyjęto w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, przy ustaleniu znaczenia tego pojęcia istotna jest wykładnia językowa. W języku potocznym wyraz „zabudowa” oznacza budynki na określonym terenie (według Słownika Języka Polskiego PWN Warszawa 1996 r., str. 829), natomiast „siedlisko” (zagroda) to miejsce, teren czyjego zamieszkiwania, osiedlenia (tamże str. 189) - zagroda to dom wiejski z podwórzem i zabudowaniami gospodarskimi - str. 847. Zatem zabudowa zagrodowa jest miejscem, w którym posadowiony jest dom mieszkalny i zabudowania gospodarskie, w którym koncentrują się czynności życiowe rolnika i jego rodziny gdzie zaspokajane są ich elementarne potrzeby (por. wyroki NSA: z 23 sierpnia 2007r., sygn. akt II OSK 1118/06; z 04 grudnia 2008r., sygn. akt II OSK 1536/07; z 15 września 2011 r., sygn. akt II OSK 1347/10; z 27 lutego 2014r., sygn. akt II OSK 2333/12; z 23 lipca 2015r., sygn. akt II OSK 3066/13 - dostępne na www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Należy podkreślić, że z definicji tej jasno wynika, iż w zespole budynków wchodzących w skład zabudowy zagrodowej przynajmniej jeden musi mieć charakter mieszkalny (por.: wyrok NSA z 29 maja 2012r., sygn. akt II OSK 609/11; wyrok WSA w Poznaniu z 10 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Po 1161/14).

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 grudnia 2008r. (sygn. At II OSK 1536/07) trafnie wskazano, że pojęcie zabudowy zagrodowej należy zdefiniować jako zespół budynków obejmujący wiejski dom mieszkalny i zabudowania gospodarskie, położony w obrębie jednego podwórza. W powyższym wyroku opowiedziano się za tym, że skoro w systemie prawa brak jest definicji legalnej pojęcia zabudowy zagrodowej mogącej znaleźć zastosowanie w postępowaniu dotyczącym warunków zabudowy i zagospodarowania terenu to rzeczą organów stosujących prawo jest samodzielne dokonanie wykładni językowej tego pojęcia. Zabudowa to budynki znajdujące się na określonym terenie „zaś zagroda to” dom wiejski z podwórzem i zabudowaniami gospodarskimi”, (Nowy Słownik Języka Polskiego PWN, Warszawa 2002, s. 1211, 1220). W rezultacie pojęcie to jest rozumiane przy zastosowaniu wykładni językowej jako zespół budynków obejmujący dom mieszkalny i zabudowania

gospodarskie, położone w obrębie jednego podwórza (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 lutego 2014r., sygn. akt II OSK 2333/12). W przypadkach zabudowy zagrodowej (siedliska zagrodowego) należy przyjąć, że zabudowa taka jest jedynie możliwa pod warunkiem, że pozwolenie na budowę w pierwszym etapie dotyczy również budynku mieszkalnego, bez którego nie mogą funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem inne budowle rolnicze. (tak NSA w wyroku z dnia 29 czerwca 2012r., sygn. akt II OSK 609/11). Należy podkreślić, że siedlisko to teren o charakterze kameralnym (prywatnym), na którym posadowiony jest dom mieszkalny, gdzie koncentrują się czynności życiowe rolnika i jego rodziny i zaspokajane są elementarne potrzeby życiowe, a zabudowa zagrodowa to siedlisko waz z zabudowaniami gospodarczymi (por. wyrok NSA z 10 marca 2011 r., sygn. akt II OSK 462/10.)”.

Dalej kolegium odniosło się do planowanej inwestycji i jej zakresu tj.

- budowy sześciu budynków inwentarskich do chowu drobiu, tj. kurników o obsadzie 55 754 stanowisk dla brojlerów kurzych każdy i łącznej obsadzie gospodarstwa 335 524 stanowisk, co daje skalę produkcji 1.338,0 DJP w jednym cyklu produkcyjnym;
- budowę ujęcia wód podziemnych z utworów czwartorzędowych na potrzeby gospodarstwa o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę;
- montaż 12 silosów paszowych;
- montaż podziemnego zbiornika na gaz o pojemności 60m³;
- montaż podziemnego zbiornika na ścieki bytowe o pojemności 10m³;
- budowę budynku magazynowego o pow. zabudowy 570m²
- budowę budynku mieszkalno-biurowego o pow. 110m² oraz do tego iż w raporcie wskazano, że planowana inwestycja będzie przebiegała etapowo:
 - I etap - budowa pierwszego obiektu drobiarskiego dla brojlerów kurzych;
 - II etap - wyposażenie obiektu w niezbędne urządzenia technologiczne, tj. montaż systemu zadawania paszy, pojenia ptaków, wentylacji, oświetleniowego, ogrzewania obiektu;
 - etap III - zasiedlenie budynku, rozpoczęcie cyklu produkcyjnego;
 - etap IV - budowa kolejnych obiektów, ich wyposażenie oraz zasiedlenie, wskazując, iż jakkolwiek organ administracji związany jest wnioskiem inwestora, a w szczególności rodzajem planowanego przedsięwzięcia, to jednak to właśnie organ dokonuje analizy tego wniosku i zobowiązany jest do prawidłowego dookreślenia rodzaju tej inwestycji oraz wyjaśnienia rzeczywistego zakresu inwestycji objętej wnioskiem, przy uwzględnieniu treści całego wniosku i jego uzasadnienia. Wskazał, iż powyższe wynika z konieczności dokonania przez organ kwalifikacji przedsięwzięcia i jednocześnie z dokonania oceny zgodności lokalizacji tego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W dalszych rozważaniach Kolegium wskazało, iż cyt.: *„Jak wynika z zamiarów inwestycyjnych wnioskodawcy planowany budynek mieszkalno-biurowy jest nieporównanie mniejszy od pozostałych budynków, rodząc wątpliwość co do jego charakteru jako mieszkalnego centrum życia rolnika. Jego powierzchnia i całkowity brak przyznania mu pierwszeństwa w kolejnych etapach budowy inwestycji, a nawet brak wzmianki na temat jego budowy także i IV etapie inwestycji, prowadzi do wniosku, że budynek ten ma w istocie jedynie charakter socjalny, pomocniczy”.*

W ocenie Kolegium pomieszczenia mieszkalne w planowanej inwestycji mają realizować rolę służebną wobec działalności głównej. Już ten tylko fakt świadczy o tym, że planowana inwestycja nie dotyczy zabudowy zagrodowej i wyklucza przyjęcie, że taka właśnie zabudowa jest planowana. Kwestia ta przesądza o braku możliwości lokalizacji planowanego przedsięwzięcia na działce 115/2 objętej opisanymi wyżej postanowieniami miejscowego planu.

Kolegium podkreśliło, iż to właśnie budynek mieszkalny określa charakter zabudowy zagrodowej. Bez tego budynku, który winien być punktem głównym planowanej inwestycji, inne budowle rolnicze nie mogą funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem. Przecież jak wskazano wyżej, za siedlisko uznawana jest działka, na której posadowiono choćby tylko budynek mieszkalny. Zresztą, zwykle budowę zagrody inicjuje budowa budynku mieszkalnego, wokół którego powstaje zabudowa uzupełniająca, tworząc funkcjonalną całość.

Dodatkowo Kolegium zwróciło uwagę, że z akt przedmiotowej sprawy jednoznacznie wynika, że planowana przez odwołującego się inwestycja dotyczy działalności polegającej na hodowli drobiu na skalę produkcyjną, masową, przemysłową, a budowę fermy drobiu - obiektów hodowli specjalistycznej - o zakresie opisanym we wniosku - trudno uznać za realizację zabudowy w ramach w ramach zabudowy zagrodowej na terenie upraw polowych.

Dalej Kolegium wskazało, iż cyt.: „Niezalenie od powyższego sprzeczność z postanowieniami planu pogłębia równie zakres ustalonych oddziaływań planowanego przedsięwzięcia, które wynikają z

raportu. Według postanowień planu dla jednostki planistycznej R70R[24-RO1-R: 24-R92-R] wynika, że w przypadku zabudowy zagrodowej uciążliwość związana z działalnością gospodarczą musi się zamknąć w granicach działki. Konfrontując ten zapis planu z ustaleniami wynikającymi z raportu oddziaływania na środowisko Kolegium stwierdziło, iż ujawnione i przewidywane oddziaływania planowanego przedsięwzięcia będą wykroczać poza granice działki nr 115/2. Z dokumentów sporządzonych w toku postępowania wynika, że przedsięwzięcie powodować będzie oddziaływania w postaci emisji amoniaku. W raporcie zapisano wprost, iż stężenia amoniaku (krótkookresowe i długookresowe) wystąpią na terenie nie będącym własnością inwestora. Wskazano także, iż emisja zanieczyszczeń do powietrza występować będzie praktycznie przez cały czas eksploatacji. Pozostałe oddziaływania obejmują także emisję pyłów z kurników i z silosów paszowych, a także tlenków azotu i hałas generowany przez stale działające wentylatory szczytowe w każdym z kurników i same kurniki. Oddziaływania te, co do zasady, nie będą przekraczać dopuszczalnych norm stężeń szkodliwych substancji i energii, jednakże będą wykroczać poza granice działki inwestora. Powyższe nie jest w planie dopuszczone. W konsekwencji uznać należało, że nawet w sytuacji, gdyby planowaną przez inwestora działalność uznać za zabudowę zagrodową, to i tak tego rodzaju przedsięwzięcie byłoby niedopuszczalne ze względu na uciążliwe, choć normatywne oddziaływania wykraczające poza granice działki nr 115/2”.

W dalszej części uzasadnienia decyzji Kolegium wskazało, iż tutejszy organ błędnie powołał się na przepis § 3 ust. 1 pkt 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, jako na wiążącą go w niniejszej sprawie definicję powierzchni zabudowy. Przyznając tym samym rację odwołującemu się Inwestorowi, iż definicja ta odnosi się do przedsięwzięć w postaci zabudowy przemysłowej i magazynowej, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą jako przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Natomiast inwestycja planowana przez inwestora została zakwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko z przepisu § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia.

Kolegium odniosło się też do kwestii zgodności z planowanym przedsięwzięciem rozwiązań technicznych co do zasad zaopatrzenia inwestycji w wodę, wskazując iż w odniesieniu do kwestii zgodności z planem miejscowym rozwiązań technicznych co do zasad zaopatrzenia inwestycji w wodę, należało uznać że zapisy planu miejscowego nie zakazują wprost rozwiązań tymczasowych poprzez zapewnienie wody dla przedsięwzięcia za pomocą studni głębinowej. Popierając twierdzenie odwołującego się Inwestora że przepisy szczególne planu współlistnieją z przepisami ogólnym. Jakkolwiek bowiem dla terenu objętego planowaną inwestycją przewidziano w postanowieniach szczególnych - dla zabudowy zagrodowej zaopatrzenie w wodę z wodociągu wiejskiego - to jednak nie sposób pominąć ustaleń ogólnych planu, tj. zaopatrzenie w wodę ma następować poprzez sieć wodociągu wiejskiego realizowanego w miarę postępujących potrzeb i możliwości finansowych gminy. Z powyższego Kolegium wywiodło wniosek, iż obowiązek podłączenia do wodociągu wiejskiego aktualizuje się w sytuacji, gdy wodociąg taki powstanie oraz wskazało iż budowa wodociągu, jako zadanie własne gminy, pozostaje całkowicie poza wpływem właścicieli nieruchomości, zatem plan nie mógł nałożyć na nich obowiązków niemożliwych do spełnienia. Końcowo wskazując, iż w sytuacji zatem braku wodociągu wiejskiego, zaopatrzenie w wodę poprzez studnię jest dopuszczalne.

W dalszej części uzasadnienia decyzji Kolegium odniosło się do prawidłowości ustalenia przez organ I instancji kręgu Stron postępowania, wskazując, iż w przypadku Pani Elżbiety Smentoch, **mimo że jej nieruchomości nie przylega bezpośrednio do działki nr 115/2, to jednak znajduje się ona w obszarze , na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.** Przedstawione bowiem przez wnioskodawcę w raporcie środowiskowym oddziaływania planowanej inwestycji obejmują niewątpliwie jej działkę.

Dalej Kolegium odniosło się do pozostałych stron postępowania ustalonych przez organ I instancji tj.: p. Jacka Juchniewicza i p. Marka Sowińskiego, prowadzących gospodarstwo o nazwie Hodowla Ryb Łososiowych wskazując, iż cyt.: „*faktem jest, że jako strona winni zostać wpisani panowie Jacek Juchniewicz i Marek Sowiński, bez poprzedzenia ich nazwisk określeniem „Hodowla Ryb Łososiowatych”.* Jakkolwiek nie było to prawidłowe, to jednak nie ulega wątpliwości iż stronami były w istocie osoby fizyczne - p. Jacek Juchniewicz i p. Marek Sowiński. Takie błędne oznaczenie strony i nie doręczenie decyzji obu panom osobno nie przesądza o wadliwości całego postępowania. Panowie, w przeciwieństwie do inwestora, nie byli adresatami decyzji, lecz decyzja została im tylko nieprawidłowo doręczona”.

Nadto, dokonując oceny interesu prawnego przysługującego wspomnianym panom Kolegium stwierdziło, iż w świetle uregulowania z przepisu art. 74 ust. 3a ustawy nie przysługuje im status strony w niniejszym postępowaniu. Wskazało, iż panowie Jacek Juchniewicz i Marek Sowiński nie odpowiedzieli na wezwanie Kolegium z dnia 7 marca 2018r. Kolegium zatem w oparciu o materiał zgromadzony w aktach sprawy ustaliło, iż nie posiadają oni działki znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Wskazało, iż odnosi się to nie tylko do braku bezpośredniego sąsiedztwa nieruchomości, ale także do kwestii znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia mogącego wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem. Powołało się na pismo z dnia 7 grudnia 2017r. w którym sami zainteresowani wskazali, iż działka nr 115/2 znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie cieką wodnego (dz. nr 228), który prowadzi wody do ich gospodarstwa odległego o 1,54 km, tj. w odległości mającej bezpośredni wpływ na jakość wody do nich dopływającej, co jest istotne dla prowadzonej przez nich Hodowli Ryb Łososiowatych. Dalej Kolegium odniosło się do przeprowadzonej analizy raportu, która prowadzi do przyjęcia, iż oddziaływania planowanego przedsięwzięcia obejmują emisję zanieczyszczeń do powietrza (amoniak, pyły, tlenki azotu) oraz emisję hałasu. Jakkolwiek oddziaływania te wykraczają poza teren działki nr 115/2, to jednak nie można uznać, by miały wpływ na jakość wody dopływającej do gospodarstwa Hodowli Ryb Łososiowatych. W kwestii zaś odchodów kurzych, podniesionej w piśmie z dnia 07 grudnia 2014r. Kolegium zwróciło uwagę, iż w raporcie wskazano, że obornik nie będzie rozsiewany na polach z uwagi na brak niezbędnego arealu użytków rolnych, lecz będzie odbierany przez wyspecjalizowaną do tego jednostkę bezpośrednio z budynków inwentarskich. Dalej Kolegium wskazało, iż brak prawidłowego doręczenia zaskarżonej decyzji osobom, które nie miały statusu strony w niniejszym postępowaniu nie stanowiło uchybienia uzasadniającego naruszenie przepisów postępowania.

Dalej Kolegium odniosło się do formalnego udziału społeczeństwa w postępowaniu środowiskowym wskazując, iż zachowanie procedury udziału społeczeństwa przy wydawaniu decyzji jest o tyle istotne, że właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę także wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa (art. 80 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko).

Końcowo wskazał, iż cyt.: „ *przywołane przez p. Elżbietę Smentoch uwagi (w tym argument niezgodności planowanego zamierzenia z miejscowym planem) miały charakter uwag zgłoszonych w ramach udziału społeczeństwa w niniejszym postępowaniu, do których organ I instancji miał obowiązek się odnieść w treści decyzji, co też uczynił*”.

Podsumowując Kolegium wskazało, iż organ I instancji co do istoty w prawidłowy sposób zwrócił uwagę na niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co w konsekwencji uprawniało go do wydania decyzji o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia, a. poczynione za przez organ I instancji błędy proceduralne w realiach przedmiotowej sprawy były na tyle nieznaczące, że nie przesądziły o wyniku rozstrzygnięcia, tym samym Kolegium orzekło o utrzymaniu w mocy decyzji Wójta Gminy Czarna Dąbrówka znak GKO.6220.14-25.2017.IN z dnia 10 stycznia 2018r. o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „*Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie*”.

Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku została w dniu 11 czerwca 2018r. , przez Inwestora Pana Andrzeja Mielewcyka zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku. W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku wniosło o jej oddalenie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2018r. w Gdańsku na rozprawie sprawy ze skargi pana Andrzeja Mielewcyka na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 20 kwietnia 2018 r. nr SKO.460.13.2018, w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia oddalił skargę.

Jak wynikało z uzasadnienia wyroku przedmiotem skargi Pana Andrzeja Mielewcyka jest decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 20 kwietnia 2018 r. utrzymująca w mocy decyzję Wójta Gminy z 10 stycznia 2018 r. o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla

planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na "Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka., powiat bytowski, województwo pomorskie.

W ocenie Sądu cyt. : „organy prawidłowo zakwalifikowały przedmiotowe przedsięwzięcie, szczegółowo scharakteryzowane w karcie informacyjnej, jako mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, albowiem zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71) jest ono kwalifikowane jako chów lub hodowla zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza (DJP - przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza); współczynniki przeliczeniowe sztuk zwierząt na DJP są określone w załączniku do rozporządzenia. W konsekwencji, w myśl art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 z późn. zm.), zwanej u.d.i.ś., wymagało ono uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”.

Dalej Sąd wskazał, iż cyt.: „stosownie do treści art. 80 ust. 1 u.d.i.ś., jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1)wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2)ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3)wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4)wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 u.d.i.ś. właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017 r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla inwestycji w zakresie budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego realizowanej na podstawie ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, a także dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących.

W przepisach art. 80 ust. 2 u.d.i.ś. określone zostały przesłanki wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach związane z oceną lokalizacji przedsięwzięcia w zgodzie z ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Przesłanki te określone są pozytywnie, tzn. wskazują warunki, których spełnienie jest konieczne do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zezwalających na realizację przedsięwzięcia. Wynika z nich, że regułą jest konieczność stwierdzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (ust. 2). Zgodność lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest w świetle art. 80 ust. 2 u.d.i.ś. kryterium podstawowym oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”.

Końcowo Sąd wskazał, iż cyt.: „W ocenie Sądu planowana inwestycja godzi w ustalenia zawarte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i nie mieści się w definicji dopuszczonej zabudowy zagrodowej. Należy bowiem zauważyć, że zabudowa zagrodowa stanowi szczególnie rodzaj zabudowy - w rozumieniu § 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1422 z późn. zm.) - zabudowę tę stanowią w szczególności budynki mieszkalne, budynki gospodarcze lub inwentarskie w rodzinnych gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych oraz w gospodarstwach leśnych. Budynek gospodarczy w zabudowie zagrodowej to budynek przeznaczony również do przechowywania środków produkcji rolnej i sprzętu oraz płodów rolnych (§ 3 pkt 8 ww. rozporządzenia). Zabudowa zagrodowa (siedlisko) służy prowadzeniu działalności gospodarczej, stanowiąc jednocześnie miejsce zamieszkiwania i pracy rolnika i jego rodziny, a grunty zajęte pod budynki mieszkalne w gospodarstwach rolnych uznaje się za grunty wykorzystywane rolniczo. Zabudowa zagrodowa łączy zatem funkcję mieszkaniową z funkcją produkcji rolnej. Natomiast zamierzenie budowlane inwestora obejmuje budowę sześciu budynków inwentarskich do chowu brojlera kurzego o maksymalnej obsadzie we wszystkich obiektach na fermie do 334 524 sztuk (łącznie obsada do 1338 DJP), budowę 12 silosów paszowych, montaż podziemnego zbiornika na gaz, budowę podziemnego zbiornika na ścieki bytowe, budowę budynku magazynowego oraz budowę budynku mieszkalno-biurowego. W ocenie Sądu wielkość obiektów, ilość i planowana intensywność produkcji prowadzi do wniosku, że planowana inwestycja ma służyć realizacji na terenie przeznaczonym pod siedlisko rolnicze funkcji produkcyjnej co narusza zasadę zgodności planowanej inwestycji z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Powyższe czyni rozważania czy inwestycja wpisuje się w definicję zabudowy zagrodowej czy nie zbędnymi. 334 524 sztuk brojlera w jednym cyklu produkcyjnym należy postrzegać w kategorii inwestycji już nie rolnej a produkcyjnej, bowiem wielkość, planowane karmienie paszami pochodzącymi wyłącznie z zakupu od dostawców zewnętrznych, dowóz piskląt, i wywóz sztuk przeznaczonych do sprzedaży wskazują, że w istocie inwestor nie planuje na potrzeby chowu drobiu prowadzić upraw i jakiegokolwiek produkcji rolnej na potrzeby planowanego chowu drobiu, a jedynie na gruncie o pow. ponad 6 ha wybudować kurniki wraz z niezbędnymi urządzeniami i budynkami”.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł Pan Andrzej Mielewczyk, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania lub uchylenia zaskarżonego wyroku i rozpoznania skargi, a także zasądzenia kosztów postępowania.

W dniu 21 maja 2020r. Naczelny Sąd Administracyjny wydał orzeczenie o sygn. akt II OSK 593/19, którym uchylił zaskarżony wyrok WSA, zaskarżoną decyzję SKO i poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy Czarna Dąbrówka z dnia 10 stycznia 2018r. nr GKO.6220.14-25.2017.IN.

W uzasadnieniu wyroku wskazał, iż cyt.: „Związanie Naczelnego Sądu Administracyjnego granicami skargi kasacyjnej polega na tym, że jest on władny badać naruszenie jedynie tych przepisów, które zostały wyraźnie wskazane przez stronę skarżącą. Ze względu na ograniczenia wynikające ze wskazanych regulacji prawnych, Naczelny Sąd Administracyjny nie może we własnym zakresie konkretyzować zarzutów skargi kasacyjnej, uściślać ich ani w inny sposób korygować.

Rozpoznając w tak określonych granicach skargę kasacyjną wniesioną w tej sprawie należy stwierdzić, iż została ona oparta na usprawiedliwionych podstawach”.

Dalej, NSA w uzasadnieniu wyroku powołał się na przepis art. 80 ust. 2 ustawy środowiskowej, który uzależnia wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach od zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

NSA wskazał również, iż w rozpatrywanej sprawie miejscowy plan został uchwalony dla terenu, na którym ma zostać zrealizowana inwestycja, polegająca na budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chow brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną. Dla tego obszaru w planie przewidziano: przeznaczenie terenu - teren rolniczy; inne dopuszczalne przeznaczenie terenu - zabudowa zagrodowa wraz z infrastrukturą techniczną niezbędną dla jej obsługi.

Wskazał, iż przyczyną odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia, było uznanie przez organy administracyjne i Sąd I instancji, że zachodzi niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, aczkolwiek argumentacja każdego z organów, jak i Sądu Wojewódzkiego była różna.

Dalej odniósł się do faktu, iż cyt.: „*W ocenie Sądu I instancji planowana inwestycja godzi w ustalenia zawarte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i nie mieści się w definicji dopuszczalnej zabudowy zagrodowej. Przywołując § 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz zaznaczając, że zabudowa zagrodowa łączy funkcję mieszkaniową z funkcją produkcji rolnej, Sąd Wojewódzki uznał, iż zamierzenie budowlane inwestora z uwagi na wielkość obiektów, ilość, planowaną intensywność produkcji prowadzi do wniosku, że planowana inwestycja ma służyć realizacji na terenie przeznaczonym pod siedlisko rolnicze funkcji produkcyjnej, co narusza zasadność zgodności planowanej inwestycji z planem miejscowym. Zdaniem Sądu I instancji, powyższe czyni zbędnymi rozważania czy inwestycja wpisuje się w definicję zabudowy zagrodowej czy nie. 334 524 sztuk brojlera w jednym cyklu produkcyjnym należy postrzegać w kategorii inwestycji już nie rolnej a produkcyjnej, bowiem wielość, planowane karmienie paszami pochodzącymi wyłącznie z zakupu od dostawców zewnętrznych, dowóz piskląt, i wywóz sztuk przeznaczonych do sprzedaży wskazują, że w istocie inwestor nie planuje na potrzeby chowu drobiu prowadzić upraw i jakiegokolwiek produkcji rolnej na potrzeby planowanego chowu drobiu, a jedynie na gruncie o pow. ponad 6 ha wybudować kurniki wraz z niezbędnymi urządzeniami i budynkami”.*

Wskazał, iż cyt.: „*Problematyka zabudowy zagrodowej i rozumienia związanej z tą zabudową działalności rolniczej była wielokrotnie przedmiotem orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. W orzecznictwie tym wskazywano, że na zabudowę zagrodową składają się budynki o charakterze gospodarczym (produkcyjnym) oraz mieszkaniowym służące prowadzeniu gospodarstwa rolnego pojmowanego funkcjonalnie, w znaczeniu cywilistycznym, jako pewna całość produkcyjna. Stanowi ona zaplecze mieszkaniowo-gospodarcze dla gospodarstwa rolnego (np. wyroki NSA z 11.05.2018 r., II OSK 1089/18; z 8.11.2017 r., II OSK 2860/16, LEX nr 2392745). Ponadto w ostatnich latach podkreślano, że nie sposób postrzegać współczesnego gospodarstwa rolnego jako archaicznej zagrody, w której budynek mieszkalny otoczony jest budynkami gospodarczymi zlokalizowanymi na jednym podwórzu. Takie tradycyjne rozumienie stanowiłoby barier dla rozbudowy polskich gospodarstw rolnych a obiekty zapewniające nowoczesną produkcję rolną, w tym te wielkogabarytowe, jak silosy czy budynki inwentarskie o dużej obsadzie służące hodowli zwierząt na skalę przemysłową. Dlatego uznać należy za zabudowę zagrodową wszelkie obiekty pozostające w funkcjonalnym związku z gospodarstwem rolnym w znaczeniu określonym w art. 553 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, w którym mowa w szczególności a gruntach rolnych wraz z budynkami lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem stanowiącymi lub mogącymi stanowić zorganizowaną całość gospodarczą (wyrok NSA z 18.04.2018 r., II OSK 2674/17, LEX nr 2504657). W większych, współczesnych gospodarstwach rolnych gospodarcza część zaplecza będącego częścią zabudowy zagrodowej może swoimi gabarytami i ilością obiektów znacznie przewyższać część mieszkalną, wobec czego nietrafne jest eksponowanie braku proporcji w tym zakresie (wyrok NSA z 14.11.2019r., II OSK 3415/18).*

W orzecznictwie NSA wskazywano również, że zabudowa zagrodowa w gospodarstwie rolnym nie musi znajdować się w obrębie jednej działki ewidencyjnej (por. wyrok NSA z 22.02.2017 r., II OSK 1492/15, LEX nr 2316907). Współczesny charakter gospodarki rolnej powoduje utratę aktualności tradycyjnego rozumienia pojęcia zagrody, rozumianego jako zespół budynków i budowli zlokalizowanych w obrębie „działki siedliskowej”, tworzących zagrodę, a więc budynki i budowle skoncentrowane wokół wspólnego obejścia. Obiekty wielkogabarytowe, jak np. silosy, czy budynki inwentarskie a dużej obsadzie, znajdują się często w znacznym oddaleniu od budynku mieszkalnego i funkcjonującej przy nim zagrody w tradycyjnym znaczeniu. Produkcyjny charakter gospodarstwa rolnego oraz konieczność zapewnienia bezpiecznych warunków mieszkaniowych w ramach zagrody wymuszają, aby niektóre budowle, zwłaszcza te uciążliwe dla otoczenia, pozostawały we właściwej odległości od zabudowań domowych i przydomowych. W ocenie NSA, nie istnieją aktualnie powody, aby pojęcie zagrody rozumianej jako zaplecze mieszkaniowe, maszynowe infrastrukturalne dla gospodarstwa rolnego ograniczać do pojęcia podwórza lub obejścia, na którym przede wszystkim znajduje się budynek mieszkalny. Poszczególne budynki, budowle i urządzenia mogą być położone w oddaleniu od centralnego punktu zagrody.

Istotne jest jednak to, aby były one funkcjonalnie i organizacyjnie powiązane z gospodarstwem rolnym, którego elementem jest zagroda (siedlisko) (wyroki NSA z 8.11.2017 r., II OSK 2860/16, LEX nr 2392745; z 17.10.2019 r., II OSK 2951/17)”.

Końcowo NSA wskazało, iż cyt.: „*W pełni podzielając powyższą argumentację zgodzić się należy ze skarżącym kasacyjnie, iż nie można pomijać współczesnego charakteru gospodarki rolnej powodującego utratę aktualności tradycyjnego rozumienia pojęcia zagrody. Nie można przy tym zgodzić się z Sądem I instancji, że wielkość planowanego chowu drobiu powoduje, że przedmiotową inwestycję należy postrzegać w kategorii inwestycji już nie rolnej a produkcyjnej. Przewidziane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenie - teren rolniczy, to teren, na którym ma być prowadzona działalność rolnicza. Działalność rolnicza to działalność obejmująca produkcję rolniczą, a taką niewątpliwie jest chów drobiu i to niezależnie od jego wielkości”.*

W dniu 24 sierpnia 2020r. do Wójty Gminy Czarna Dąbrówka wpłynęło pismo Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku znak SKO.50.79.2018 z dnia 20 sierpnia 2020r. przekazujące ww. prawomocny wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygn. akt III OSK 593/19 z dnia 21 maja 2020r.

Mając powyższe na uwadze w dniu 02 października 2020r., Wójt Gminy Czarna Dąbrówka pismem znak GKO.6220.14.30.2017.IN zawiadomił Strony postępowania, iż w związku z prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie o sygnaturze akt III OSK 593/19 z dnia 21 maja 2020r., ze skargi kasacyjnej p. Andrzeja Mielewczyka w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia, którym to wyrokiem Sąd uchylił zaskarżony wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 06 listopada 2018r. sygnatura akt II SA/Gd 441/18, zaskarżoną decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku z dnia 20 kwietnia 2018r. nr SKO.460.13.2018 i poprzedzającą ją decyzję Wójty Gminy Czarna Dąbrówka z dnia 10 stycznia 2018r. nr GKO.6220.14-15.2017.IN w sprawie odmowy określenia środowiskowych uwarunkowaniach planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „*Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie*”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno, wobec niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ponownie przeprowadzi postępowanie wyjaśniające, przystąpi do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego *Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie*”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno i wyda rozstrzygnięcie uwzględniając ustalenia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie zawarte w wyroku o sygnaturze akt III OSK 593/19 z dnia 21 maja 2020r.

Dodatkowo realizując zapisy art. 33 ustawy z dnia 03 października 2008 r., o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U z 2020r., poz. 283 ze zm.), *obowiązującej na dzień rozpoznania wniosku*, Wójt Gminy Czarna Dąbrówka zawiadomieniem- obwieszczeniem znak GKO.6220.14.31.2017.IN z dnia 02 października 2020r. zawiadomił społeczeństwo o tym, iż ponownie przeprowadzi postępowanie wyjaśniające, przystąpi do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego *Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie*”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno oraz poinformował społeczeństwo o możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu, o możliwości składania uwag i wniosków, sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania, narzucony ww. przepisem.

Dodatkowo w celu dokładnego i rzetelnego wyjaśnienia sprawy skierował pisma do Pana Jacka Juchniewicza oraz Pana Marka Sowińskiego, informujące iż tutejszy organ ponownie, przeprowadzi

postępowanie wyjaśniające, przystąpi do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżąno.

Dodatkowo pismami na podstawie art. 50 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.), obowiązującej na dzień rozpoznania wniosku, mając na uwadze konieczność oceny przysługującego ww. podmiotom interesu prawnego w niniejszym postępowaniu wezwani Pana Jacka Juchniewicza oraz Pana Marka Sowińskiego w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma do udzielenia pisemnych wyjaśnień, i przedstawienia dokumentów potwierdzających interes prawny do bycia Stroną w niniejszym postępowaniu.

Pisma zostały doręczone w dniu 02 grudnia 2020r., jednakże do dnia wydania niniejszego rozstrzygnięcia nie wpłynęła żadna korespondencja z strony w/w podmiotów w niniejszej sprawie.

Zawiadomieniem znak GKO.6220.14.35.2017.IN z dnia 12 stycznia 2021r., tutejszy organ po ponownej ocenie zebranego materiału dowodowego, uznając że jest on wystarczający do wydania decyzji poinformował o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, wyznaczając siedmiodniowy termin na wypowiedzenie się stron postępowania w sprawie.

W dniu 20 stycznia 2021r. w siedzibie tutejszego organu stawił się Pan Dominik Czapp okazując pełnomocnictwo udzielone mu przez pana Andrzeja Mielewczyka i dokonał zapoznania się z aktami sprawy. W pełnomocnictwie tym wskazany został adres pełnomocnika: Mielewczyk sp. z o.o., ul. Podgórna 3, 83-332 Dzierżąno z dopiskiem Dominik Czapp. Od pełnomocnictwa została uiszczona opłata skarbową w kwocie 17 zł. Do dnia wydania niniejszego rozstrzygnięcia nie wpłynęła żadna korespondencja w niniejszej sprawie.

Po analizie całości zebranych materiałów w dniu 08 lutego 2021r., Wójt Gminy Czarna Dąbrówka wydał decyzję znak GKO.6220.14.36.2017.IN, którą orzekł odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżąno.

W uzasadnieniu decyzji Wójt Gminy Czarna Dąbrówka przedstawił planowane zamierzenia inwestycyjne dla przedsięwzięcia w zakresie rodzaju, skali oraz miejsca realizacji przedsięwzięcia. Odniósł się do zapisów zawartych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uchwalonym Uchwałą Rady Gminy Nr XXXIV/293/06 z dnia 25.05.2006 r. opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego nr 11 z 2006 r. poz. 354 obejmująca działkę nr 115/2 w obrębie geodezyjnym Rokiciny Gmina Czarna Dąbrówka, przytaczając zapisy dla „Ustaleń dla całości obszaru opracowania” jak i „Ustaleń kart terenu oznaczonych jako R [24-R01-R: 24-R92-R] MPZP” oraz „Ustaleń kart terenu oznaczonych jako RM [24-M01-RM: 24-M31-RM] MPZP”, szeroko je analizując i wskazując na ich odrębne przeznaczenia w zakresie lokalizacji.

Zakwalifikował przedsięwzięcie jako mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów § 2 ust. 2 pkt 2 w związku z § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 71), w związku § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1893), gdzie zgodnie z powołanym przepisem za tego rodzaju przedsięwzięcie uważa się chów lub hodowlę zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza (DJP - przy czym za liczbę DJP przyjmuje się maksymalną możliwą obsadę inwentarza).

Odniósł się do zapisów art. 59 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity: Dz. U. z 2021 r. poz. 247), w brzmieniu obowiązującym

na dzień wydania rozstrzygnięcia, iż przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze negatywnie oddziaływać na środowisko.

Wskazał, iż cyt.:

„Stosownie do art. 80 ust. 2 ww. ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, za wyjątkiem enumeratywnie wymienionych rodzajów inwestycji, których ten warunek nie dotyczy.

Z powołanego wyżej przepisu wynika, że zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedynie stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy- a contrario brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ pro-wadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2020 r. sygn. II SA/Kr 351/200, Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 czerwca 2020 r. II OSK 329/20). Stwierdziwszy częściową sprzeczność lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym organ nie ma innego wyjścia jak wydać decyzję odmawiającą określenia uwarunkowań środowiskowych (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 czerwca 2017r., sygn. akt II SA/Kr 395/17 oraz wyrok WSA w Łodzi z dnia 27 stycznia 2017r., sygn. akt II SA/Łd 761/16).

W niniejszej sprawie powyższy przepis art. 80 ust. 2 ww. ustawy stał się podstawą do wydania decyzji odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia z uwagi na niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w szczególności w zakresie uciążliwości oddziaływania, która musi się zamknąć w granicach działki.

Końcowo w decyzji przywołał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 maja 2020r. o sygn. akt II OSK 593/19, który uchylił zaskarżony wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 6 listopada 2018r. sygn. akt II SA/Gd 441/18, zaskarżoną decyzję SKO i poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy Czarna Dąbrówka z dnia 10 stycznia 2018r. nr GKO.6220.14-25.2017.IN oraz wskazał na istotę mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyrażonej w art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U z 2019r. poz. 2325 ze zm.), która wyraża się w tym, że także inne sądy i inne organy państwowe, a w wypadkach przewidzianych w ustawie - także inne osoby muszą brać pod uwagę fakt istnienia oraz treść prawomocnego orzeczenia sądu.

W dalszej części wskazał, iż cyt.:” Pomimo że opisany stan związania ograniczony jest, co do zasady, tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia i nie obejmuje jego motywów, nie oznacza to, że dla prawidłowego odczytania treści tej sentencji nie należy się kierować treścią uzasadnienia (por. wyrok NSA z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt II OSK 2164/15, LEX nr 2169060). Co do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motyw wyroku w

takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu. W sytuacji, gdy zachodzi związek prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami inny spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. Stanowisko przeciwne, uznające możliwość czynienia przez organy administracji publicznej ustaleń sprzecznych z treścią prawomocnego orzeczenia sądu, jest nie do pogodzenia z wypływającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz określoną w art. 7 Konstytucji RP zasadą legalizmu (por. wyrok NSA z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt II GSK 1939/12, LEX nr 1447198 oraz wyrok NSA z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt I FSK 328/15, LEX nr 2107116) (por. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 czerwca 2020 r. II FSK 799/20).

Jednakże wskazać należy, iż Naczelny Sąd Administracyjny uznając przedsięwzięcie jako zabudowę zagrodową na terenie o przeznaczeniu rolniczym, w swoim rozstrzygnięciu nie odniósł się do pozostałych aspektów w postaci wymagań stawianych w karcie terenu tj. wyrażonego wprost w karcie terenu zakazu wykraczania uciążliwości związanej z działalnością gospodarczą poza granice działki

Planowana inwestycja nie spełnia tego wymogu, bowiem jak wskazano w raporcie oddziaływania na środowisko, na terenie gdzie będzie realizowane przedsięwzięcie występować będzie zorganizowana i niezorganizowana emisja zanieczyszczeń do powietrza, która będzie wychodzić poza granice działki do której Inwestor posiada prawo własności, przy czym wskazać należy iż niniejsze zamierzenie inwestycyjne jest jednym z rodzajów działalności gospodarczej wymienionej w art. 6 ust. pkt. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U z 2021r. poz 162),

Źródłami zorganizowanej emisji substancji do powietrza będą:

- kurniki. Substancje wprowadzane będą do powietrza za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej – emitory ścienne oraz wentylacji mechanicznej – emitory dachowe,
- 5 zbiorników do magazynowania paszy.

Analizując zapisy raportu oraz stan faktyczny należy wskazać, iż nie tylko w ww. zakresie oddziaływania planowane przedsięwzięcie nie jest zgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ale również z zasadami lokowania zabudowy zagrodowej. W tym miejscu wskazać należy, tak jak to podkreśla NSA w uzasadnieniu powyżej powołanego wyroku, iż nie istnieje legalna definicja zabudowy zagrodowej. Z kolei zapisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wskazano wyżej, również nie definiują wprost tego pojęcia.

Oznacza to w praktyce, że przedmiotowe ustalenia planu miejscowego dopuszczają na terenie o przeznaczeniu rolniczym tylko działalność rolniczą, lecz w ramach zabudowy zagrodowej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 lutego 2019 r., sygnatura akt II OSK 700/17). Cyt.: "Należy jednak podzielić stanowisko Sądu I instancji dotyczące wykładni przepisów § 10 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 pkt 2 przedmiotowej uchwały Rady Gminy Czarna Dąbrówka w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obrębu (...), ponieważ jest prawidłowe. Wynika to z tego, że powyższy przepis § 10 ust. 1 pkt 1 jednocześnie stanowi: "inne dopuszczalne przeznaczenie terenu Zabudowa zagrodowa wraz z infrastrukturą techniczną niezbędną dla jej obsługi". Zasady lokowania zabudowy zagrodowej określone są przepisami odrębnymi". Dlatego też, że jedyną dozwoloną formą zabudowy na terenie o przeznaczeniu rolniczym jest zabudowa zagrodowa. Ponadto tylko dla zabudowy zagrodowej ustalono szczegółowo wskaźniki i parametry zabudowy i zagospodarowania terenu, a także ograniczenia w ich użytkowaniu oraz zasady obsługi komunikacyjnej jak i obsługi przez infrastrukturę techniczną, w tym zaopatrzenie w wodę. Oznacza to w praktyce, że przedmiotowe ustalenia planu miejscowego dopuszczają na terenie o przeznaczeniu rolniczym tylko działalność rolniczą, lecz w ramach zabudowy zagrodowej. Ponadto należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, że oznacza to brak możliwości realizacji na tym terenie przedsięwzięć rolniczych o takim, co należy podkreślić, zakresie hodowlano-produkcyjnym, ponieważ ich rozmiar przekracza tego rodzaju działalność rolniczą wykonywaną w ramach siedliska (...)

(...) Dlatego też, Sąd I instancji prawidłowo orzekł, że planowane przedsięwzięcie narusza dyspozycję art. 80 ust. 2 ustawy środowiskowej z powodu braku jego zgodności z ustaleniami obowiązującego na jego terenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego".

Reasumując powyższe rozważania w ocenie tutejszego organu zamierzenie inwestora nie jest zgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zarówno w zakresie rodzaju działalności tj.: działalności hodowlano-produkcyjnej (RM) na terenach rolnych (R) czy też braku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia, bo nawet, gdyby planowaną przez Inwestora działalność uznać za zabudowę zagrodową, to i tak tego rodzaju przedsięwzięcie byłoby niedopuszczalne ze względu na negatywne oddziaływania wykraczające poza granice działki, na której ma być zlokalizowane przedsięwzięcie.

Kolejno, jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 29.06.2012 r., II OSK 609/11 "W przypadkach zabudowy zagrodowej (siedliska zagrodowego) należy przyjąć, że zabudowa taka jest jedynie możliwa pod warunkiem, że pozwolenie na budowę w pierwszym etapie dotyczy również budynku mieszkalnego, bez którego nie mogą funkcjonować zgodnie z przeznaczeniem inne budowle rolnicze". Z kolei planowana inwestycja w pierwszym etapie nie obejmuje budowy takiego rodzaju budynków.

Końcowo wskazać należy, iż zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 283 z późn.zm.), organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia po ustaleniu, że jego lokalizacja jest zgodna z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przeciwnym razie organ odmawia ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla wnioskowanej inwestycji.

Badanie zgodności lokalizacji wnioskowanej inwestycji z planem miejscowym jest zasadniczą czynnością, podejmowaną przez organ w postępowaniu administracyjnym.

W przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 19 listopada 2019 r. II SA/Bk 575/19)."

Dodatkowo realizując zapisy art. 85 ust. 3 ustawy z dnia 03 października 2008 r., o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U z 2021r., poz. 247), obowiązującej na dzień wydanie rozstrzygnięcia, Wójt Gminy Czarna Dąbrówka podał do publicznej wiadomości informację o wydanej decyzji odmawiającej wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia polegającego Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie", którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno.

Od powyższej decyzji, w prawem przewidzianym terminie, odwołał się Inwestor Andrzej Mielewczyk. Odwołanie to wraz z aktami sprawy zostało przekazane w dniu 12 marca 2021r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku decyzją znak SKO.460.8.2021 z dnia 09 kwietnia 2021r., uchyliło zaskarżoną decyzję Wójta Gminy Czarna Dąbrówka znak GKO.6220.14.36.2017.IN wydaną w dniu 08 lutego 2021r. i przekazało sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu decyzji Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku wskazało, iż.: cyt.: (...)

„Odnosząc się do stanowiska organu I instancji w kwestii braku zgodności planowanego zamierzenia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z uwagi na wykroczenie

uciążliwości oddziaływania planowanej inwestycji poza granice działki, odwołujący się zwrócił uwagę na treść zapisu „Ustalenia dla poszczególnych obszarów - indywidualnie” teren R [24-R01-R : 24-R92-R] : Uciążliwość związana z działalnością gospodarczą musi zamknąć się w granicach działki (dotyczy zabudowy zagrodowej). Zarzucił, iż organ I instancji naruszył powyższy przepis planu błędnie uznając, iż dotyczy on ograniczeń uciążliwości w odniesieniu nie tylko do działalności gospodarczej, ale także do działalności rolniczej. Odwołujący zauważył, że przecież przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018r. Prawo przedsiębiorców wyłącza działalność rolniczą spod regulacji tej ustawy.

Kolegium nie podzieliło zarzutów odwołania w tym zakresie. Podzieliło natomiast stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z 26 lutego 2015r. (sygn. akt III CZP 108/14) oraz z dnia 2 kwietnia 2007r. (sygn. akt II OPS 1/07) - jeszcze w oparciu o przepisy ustawy o swobodzie gospodarczej, zgodnie z którym wyłączenie nie odbiera działalności rolniczej cech działalności gospodarczej, wobec czego działalność ta pozostaje działalnością gospodarczą, a jedynie nic stosuje się do niej dalszych unormowań ustawy. Pozostaje ona tak długo działalnością gospodarczą, jak długo spełnia wszystkie przesłanki przewidziane w definicji legalnej działalności gospodarczej zawartej w art. 3 Prawa przedsiębiorców.

Pod rządami Prawa przedsiębiorców istnieją dodatkowe argumenty - oparte na wykładni systemowej wewnętrznej - przemawiające za uznaniem, że działalność podlegająca wyłączeniu, lecz spełniająca wymogi z art. 3, stanowi działalność gospodarczą. Artykuł 5 Prawa przedsiębiorców, nie mający odpowiednika w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, wskazuje, jaka działalność nie stanowi działalności gospodarczej. Założenie racjonalności prawodawcy nie pozwala przyjąć, że chociaż w następujących po sobie jednostkach tekstu ustawy (art. 5 i 6 Prawa przedsiębiorców) użyto dwóch różnych określeń - w art. 5 "nie stanowi działalności gospodarczej", zaś w art. 6 "przepisów ustawy nie stosuje się do" - to mimo wszystko ustawodawca w obu przypadkach miał na myśli rodzaje aktywności, które nie stanowią działalności gospodarczej. Ustawodawca musiał mieć na myśli dwie różne koncepcje - działalności niestanowiącej działalności gospodarczej w rozumieniu komentowanej ustawy (art. 5) i działalności gospodarczej (w rozumieniu tej ustawy), do której nie stosuje się jej przepisów (art. 6 ust. 1).

W świetle powyższego należało stwierdzić, iż organ I instancji słusznie uznał, iż omawiany zapis planu miejscowego ma zastosowanie do działalności rolniczej, jaką planuje prowadzić odwołujący się w ramach zabudowy zagrodowej” (...).

W dalszej części decyzji Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku uznało, iż cyt.:

„Przechodząc następnie do kwestii zakresu uciążliwych oddziaływań planowanego przedsięwzięcia, należało stwierdzić, iż organ I instancji przedwcześnie ustalił, iż uciążliwości te będą sięgać poza granice działki inwestora, naruszając tym samym zapisy planu miejscowego. Konieczne jest w tym względzie przeprowadzenie ponownego postępowania. Odwołujący się trafnie zwrócił uwagę na fakt, iż cytowane przez organ I instancji zapisy Raportu na stronie 38, 43, czy 90 odnoszą się do Wariantu I (tzw. Wariantu alternatywnego), którego inwestor nie brał pod uwagę do realizacji. Inwestor wskazywał od początku na Wariant II jako wariant technologiczny proponowany do realizacji.

Planowane przez inwestora przedsięwzięcie jest obiektywnie źródłem wielu uciążliwości, tak w zakresie wytwarzanego obornika kurzego, substancji emitowanych do otoczenia, w tym substancji odorowych, jak również w zakresie hałasu. Istotne jest jednak wzięcie pod uwagę różnic w przedstawionych przez inwestora wariantach, jak również zastosowanych przez inwestora rozwiązań projektowych, organizacyjnych i technologicznych, dzięki którym oddziaływanie inwestycji ograniczyć może swój zasięg. W szczególności chodzi tu o przyjęcie przez inwestora choćby takiego założenia, że nie będzie on przechowywał lub rozlewał na polach obornika, lecz przekaże go podmiotowi zewnętrznemu lub zastosowanie instalacji grzewczej z gazem ciekłym albo też zastosowanie systemu obudowy wentylatorów szczytowych. W zakresie emisji do powietrza amoniaku, siarkowodorów, pyłów i tzw. gazów energetycznych inwestor przekonuje, iż, realizując wariant II planowanego przedsięwzięcia standardy jakości środowiska poza terenem będącym w dyspozycji inwestora zostaną dotrzymane. Nie dojdzie do przekroczeń obowiązujących norm wartości odniesienia.

Powyższe winno być przedmiotem ponownej oceny przez organ I instancji w toku ponownie prowadzonego postępowania przy uwzględnieniu przedstawionych powyżej spostrzeżeń. Przy czym, warto wskazać, iż dokonując powyższej analizy z uwagi na brak zdefiniowania pojęcia „uciążliwości” w słowniczku pojęciowym planu miejscowego istotne jest odwołanie do językowego znaczenia tego pojęcia. "Uciążliwy" to wymagający fizycznego wysiłku, trudny do zniesienia lub przykry, męczący i dokuczliwy (Słownik języka polskiego PWN, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2007, str. 416). Jednocześnie pojęcie „uciążliwy” winno być interpretowane jako odnoszące się do uciążliwości o cechach mierzalnych, czyli takich dla których odpowiednie przepisy prawa materialnego określają nie tylko sposób pomiaru, ale również dopuszczalne normy emisji do środowiska. Określone przepisami prawa materialnego normy jakości środowiska (np. normy hałasu, normy stężenia substancji i energii wprowadzanych do powietrza i ziemi) winny w tym przypadku stanowić punkt odniesienia do oceny, czy działalność gospodarcza inwestora spowoduje powstanie uciążliwości wykraczających poza granice nieruchomości objętej tą działalnością. Trudno bowiem wywodzić, że chodzi tu o każde uciążliwości, nawet zamykające się w granicach obowiązujących norm, ponieważ prowadziłoby to do konieczności oparcia się o kryterium sprowadzające się do subiektywnego odczucia danego podmiotu co do występowania uciążliwości, a nie na kryterium obiektywnym, możliwym do ustalenia i zastosowania w każdym konkretnym przypadku. Takie rozumienie uciążliwości, spowodowanych prowadzeniem działalności gospodarczej, uniemożliwiłoby realizację na obszarze objętym planem każdego przedsięwzięcia, które powoduje jakiegokolwiek uciążliwości, co stoi w sprzeczności z przyjęciem założenia racjonalnego prawodawcy, którego celem winno być tworzenie prawa możliwego do zrealizowania. Tylko prawnie określone normy poszczególnych oddziaływań stanowić mogą miarodajne źródło wiedzy o wpływie planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz ewentualnych ograniczeniach w korzystaniu z nieruchomości sąsiednich”.

Na powyższą decyzję, w prawem przewidzianym terminie został złożony przez jedną ze Stron postępowania sprzeciw do WSA w Gdańsku.

Wyrokiem sygn. akt. II SA/Gd 381/21 z dnia 02 sierpnia 2021r. WSA w Gdańsku uchyliło zaskarżoną decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku znak SKO.460.8.2021 z dnia 09 kwietnia 2021r., wskazując, iż cyt:

(...) „W pierwszej kolejności wskazać należy, że zaskarżona decyzja wydana została w warunkach związania oceną prawną Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażoną w wyroku z dnia 21 maja 2020 r., sygn. II OSK 593/19, w którym Sąd przesądził o zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego w zakresie dopuszczalności planowanej inwestycji w kontekście przeznaczenia planistycznego działki zainwestowanej. NSA zaakceptował bowiem realizację, na obszarach o przeznaczeniu rolnym z dopuszczoną zabudową zagrodową, planowanego chowu brojlerów kurzych bez względu na jego wielkość. W związku ze związaniem stanowiskiem NSA w powyższym zakresie, wszystkich orzekających w niniejszej sprawie organów, żaden z nich nie mógł w zgodzie z prawem zająć stanowiska odmiennego. W tym zakresie zarzuty sprzeciwu nie mogły okazać się skuteczne. W konsekwencji, kwestia, czy planowana inwestycja, tj. budowa 6 budynków inwentarskich do chowu drobiu na łącznie 334 524 stanowisk (1338 DJP), budowa ujęcia wód podziemnych, montaż 12 silosów paszowych, montaż podziemnych zbiorników na gaz i ścieki bytowe, budowa budynku magazynowego (570 m²) i budynku mieszkalno - biurowego (110 m²), stanowi zabudowę zagrodową, została przesądzona i nie może być już przedmiotem rozważań ani organów ani Sądu.”

W dalszej części wskazał, iż cyt.:

(...)” Wskazać należy, że działka nr 115/2 w Rokicinach jest objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym uchwałą Rady Gminy Czarna Dąbrówka nr XXXIV/293/06 z dnia 25 maja 2006 r. (Dz. Urz. Woj. Pom. z 2007 r., nr 11, poz. 354) i jest oznaczona symbolem R - tereny rolnicze. Zgodnie z ustaleniami kart terenu oznaczonych jako R [24-R01-R: 24-R92-R] w pkt 9 „Szczegółowe warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy” wskazano, że uciążliwość związana z działalnością gospodarczą musi się zamknąć w granicach działki (dotyczy zabudowy zagrodowej). Oznacza to, że zgodność planowanej inwestycji z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, o której mowa w

art. 80 ust. 2 zdanie pierwsze u.o.o.ś., uzależniona jest od tego, czy uciążliwości związane z prowadzoną na nieruchomości inwestora działalnością gospodarczą zamkną się w jej granicach, tj. na działce nr 115/2. W przeciwnym razie bowiem przedsięwzięcie nie będzie zgodne z planem miejscowym”.

Dalej wskazał, iż cyt.: „Organy obu instancji uznały, w oparciu o przytoczone orzecznictwo sądowe, że działalność rolnicza może stanowić działalność gospodarczą, bowiem fakt, że na mocy art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz.U. z 2019 r, poz. 1292 ze zm.) działalność wytwórcza w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwo, warzywnictwo, leśnictwo i rybactwo śródlądowe, została wyłączona spod przepisów tej ustawy, nie pozbawia jej cech działalności gospodarczej, o których stanowi art. 3 Prawa przedsiębiorców. W niniejszej sprawie charakter i wielkość planowanej przez inwestora działalności niewątpliwie wskazuje, że będzie ona prowadzona w sposób ciągły, zorganizowany i zarobkowy, co świadczy o tym, że działalność ta ma charakter gospodarczy w rozumieniu art. 3 Prawa przedsiębiorców. Po ustaleniu powyższej okoliczności organy mogły dokonać oceny zakresu uciążliwości inwestycji.

W dalszej części uzasadnienia Sąd podzielił argumenty organu I instancji wskazując, iż cyt.:

„Jak wynika z decyzji organu I instancji z dnia 8 lutego 2021 r. jednym z powodów odmowy wydania decyzji środowiskowej było ustalenie, w oparciu o treść raportu oddziaływania na środowisko, że planowana inwestycja narusza zakaz wykraczania uciążliwości związanej z działalnością gospodarczą poza granice działki zainwestowanej, gdyż na jej terenie występować będzie zorganizowana i niezorganizowana emisja zanieczyszczeń do powietrza, która będzie wychodzić poza granice działki, do której inwestor posiada prawo własności”.

Dalej Sąd wskazał, iż cyt.:

„Rozpoznając odwołanie Kolegium podzieliło zastrzeżenia inwestora wskazując, że Wójt Gminy przedwcześnie ustalił, że uciążliwości generowane przez przedsięwzięcie będą sięgać poza granice działki inwestora, albowiem przeanalizował na podstawie raportu oddziaływania na środowisko wyłącznie oddziaływanie przedsięwzięcia w wariantcie I, podczas, gdy inwestycja ma być realizowana w preferowanym przez inwestora wariantcie II, którego organ I instancji nie zweryfikował w aspekcie zasięgu uciążliwości. To zdaniem Kolegium, dawało podstawy do podjęcia decyzji kasacyjnej.

Końcowo Sąd wskazał, iż cyt.:

„W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której organ I instancji nie dokonał pełnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, którego zasadniczym elementem w postępowaniu w sprawie o środowiskowe uwarunkowania przedsięwzięcia jest raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, którego z kolei obligatoryjną częścią jest analiza oddziaływania na środowisko każdego z przewidzianych w raporcie wariantów realizacji przedsięwzięcia. Wobec tego zatem, jeśli Kolegium dostrzegło uchybienia w postępowaniu wyjaśniającym organu I instancji polegające na braku weryfikacji zakresu uciążliwości inwestycji w wariantcie II przedsięwzięcia, w którym ma być ono realizowane, które zostało przedstawione w raporcie, to w ocenie Sądu, zakres postępowania wyjaśniającego niezbędnego do rozstrzygnięcia sprawy nie przekracza granic kompetencji organu odwoławczego określonych w przepisie art. 136 ust. 1 k.p.a.

Tymczasem organ odwoławczy, dysponując tym samym materiałem dowodowym, co organ I instancji, ograniczył się jedynie do wskazania uchybień organu I instancji z powodu ograniczonej do wariantu I inwestycji analizy oddziaływania, uchylając się od realizacji przypisanych mu ustawowo kompetencji do merytorycznego rozpoznania sprawy w administracyjnym toku instancji. Pomimo tego, że Kolegium wskazało swój sposób rozumienia pojęcia „uciążliwości” użytego w postanowieniach planu to nie dokonało adekwatnej do tego analizy zakresu uciążliwości inwestycji cedując ten obowiązek na organ I instancji. Natomiast dopiero wynik takiej analizy mógłby być podstawą do podjęcia właściwego rozstrzygnięcia z katalogu określonego w art. 138 k.p.a.

W ocenie Sądu, w ujawnionych okolicznościach faktycznych sprawy, materiał dowody zgromadzony w aktach był wystarczający do dokonania oceny uciążliwości inwestycji w wariantcie

przewidzianym do realizacji. Kolegium nie wykazało, aby zakres postępowania wyjaśniającego niezbędnego do załatwienia sprawy, którego nie przeprowadził organ I instancji, przekraczał jego kompetencje. Dysponując bowiem materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach Kolegium miało możliwości prawne do rozpoznania sprawy bez naruszenia zasady dwuinstancyjności. Kolegium nie wskazało bowiem, aby rozstrzygnięcie sprawy wymagało czegoś więcej niż prawidłowej analizy raportu oddziaływania na środowisko, który pozostawał w dyspozycji Kolegium. Zgromadzony materiał dowodowy wymagał zatem ponownej oceny. Zauważyć należy, że raport zawiera odniesienie zarówno do, przeanalizowanych przez organ I instancji, uciążliwości wariantu I, jak i do, niebędących przedmiotem analizy, uciążliwości wariantu II (zob. m.in. pkt 2.3.1. Emisja zanieczyszczeń do powietrza, s. 31 - 48 (dla obu wariantów), pkt 2.3.2. Emisja odorów do środowiska, s. 48 - 50 (dla obu wariantów), pkt 2.3.5. Emisja hałasu do środowiska, s. 54 - 64, s. 97 in fine i n.).

Nawet jeśli w toku postępowania Kolegium dostrzegłoby potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego, to jest do takich czynności uprawnione na mocy art. 136 § 1 k.p.a. Zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego nie może być rozumiana w ten sposób, że wszystkie istotne dowody powinny zostać przeprowadzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a rolą organu odwoławczego jest tylko dokonanie kontroli rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. Zarówno postępowanie pierwszo-, jak i drugoinstancyjne mają w pełni charakter merytoryczny, co nie wyklucza przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego przez organ drugiej instancji i wydania decyzji co do meritum sprawy. Przeprowadzenie pełnej analizy uciążliwości przedsięwzięcia w aspekcie zbadania jego zgodności z wymogami planu miejscowego nie przekracza możliwości organu odwoławczego do wydania w sprawie decyzji in merito.

Reasumując, w ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy, w tym treść raportu dawał w niniejszej sprawie podstawy do tego, by Kolegium samodzielnie zweryfikowało kwestię uciążliwości potencjalnego przedsięwzięcia na działce nr 115/2, ewentualnie uzupełniło ustalenia. Wobec tego, Kolegium uchylając decyzję organu I instancji i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania temu organowi naruszyło dyspozycję art. 138 § 2 k.p.a.

Z uwagi na wskazane wyżej naruszenie przepisu art. 138 § 2 k.p.a. Sąd uwzględnił sprzeciw i uchylił zaskarżoną decyzję w całości na podstawie art. 151 a § 1 p.p.s.a. Powtórnie rozpoznając niniejszą sprawę Kolegium powinno przeanalizować całokształt zgromadzonej dotychczas dokumentacji, w razie potrzeby uzupełniając ją. Tak zgromadzony materiał dowodowy należy poddać ocenie w celu merytorycznego rozpoznania sprawy środowiskowych uwarunkowań przedmiotowego przedsięwzięcia co do jej istoty, w tym ocenić jego zgodność z wszystkim postanowieniami planu odnoszącymi się do działki zainwestowanej, przy uwzględnieniu związania oceną prawną oraz wskazówkami co do dalszego postępowania wynikającymi z uzasadnienia niniejszego wyroku oraz wyroku w sprawie o sygn. akt II OSK 593/19”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku postanowieniem znak SKO.460.31.2021 z dnia 08 września 2021r. postanowiło zlecić organowi I instancji przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego, w związku z koniecznością zastosowania oceny prawnej oraz wykonania wytycznych wyszczególnionych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego W' Gdańsku z dnia 2 sierpnia 2021r., sygn. akt II SA/Gd 381/21, poprzez zwrócenie się do biegłego z zakresu badania oddziaływania na środowisko o sporządzenie pisemnej opinii na okoliczność ustalenia prognozowanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko i jego zakresu terytorialnego, tj. pełnej analizy uciążliwości tego przedsięwzięcia w Wariantcie II, w którym ma ono być realizowane, co do zgodności z istniejącymi normami, obowiązującymi w zakresie emisji zanieczyszczeń do powietrza, emisji odorów do środowiska oraz emisji hałasu do środowiska, przy uwzględnieniu zasięgu terytorialnego tych uciążliwości i przesłanie tej opinii tut. Kolegium.

W uzasadnieniu postanowienia wskazując, iż cyt.:

„Dokonanie pełnej analizy uciążliwości przedsięwzięcia jest konieczne w aspekcie zbadania jego zgodności z wymogami planu miejscowego. Wskazać bowiem należy, że działka nr 115/2 w Rokicinach jest objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzonym uchwałą Rady Gminy Czarna Dąbrówka nr XXXIV/293/06 z dnia 25 maja 2006 r. (Dz. Urz. Woj., z 2007 r., nr 11, poz. 354)

i jest oznaczona symbolem R - tereny rolnicze. Zgodnie z ustaleniami kart terenu oznaczonych jako R70R[24-R01-R:24-R92-R] w pkt 9 "Szczegółowe warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy" wskazano, że uciążliwość związana z działalnością gospodarczą musi się zamknąć w granicach działki (dotyczy zabudowy zagrodowej). Oznacza to, że zgodność planowanej inwestycji z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego uzależniona jest od tego, czy uciążliwości związane z prowadzoną na nieruchomości inwestora działalnością gospodarczą zamkną się w jej granicach, tj. na działce nr 115/2. Powyższe obligowało do uzupełnienia materiału dowodowego w zakresie wskazanym w sentencji niniejszego postanowienia.

Wykonanie zaleceń Sądu wymaga określenia, jaki są możliwe i faktyczne uciążliwości generowane przez funkcjonowanie planowanego przedsięwzięcia w Wariancie II, opisanym w Raporcie oddziaływania inwestycji na środowisko, w kontekście oznaczeń wynikających z izolinii oddziaływań, uwidoczniionych na mapach załączonych przez inwestora. Weryfikacji poddać należy w szczególności prawidłowość prognozowania w Raporcie co do zakresu oddziaływania emisji szkodliwych substancji do powietrza, emisji odorów do środowiska oraz emisji hałasu do środowiska oraz zasięgu terytorialnego tych uciążliwości.

Zdaniem Kolegium wykonanie zaleceń Sądu wymaga wiedzy specjalistycznej, uzasadniając przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ze specjalnością w zakresie badania oddziaływania na środowisko, bądź innej przydatnej dla sprawy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku zwraca się o wykonanie przez organ I instancji czynności objętych niniejszym postanowieniem i nadesłanie wyników przeprowadzonego postępowania uzupełniającego w terminie 3 miesiące od dnia otrzymania postanowienia”.

Po czym po wystąpieniu Wójta Gminy Czarna Dąbrówka z zapytaniem czy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku poniesie koszty powołania biegłego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku uchyliło swoje ww. postanowienie i wydało nowe postanowienie znak SKO.460.31.2021 z dnia 11 stycznia 2022r., w którym wskazało iż, cyt.:

„W przedmiotowej sprawie Kolegium postanowieniem z dnia 8 września 2021r. nr SKO.460.31.2021 zleciło organowi I instancji przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego, w związku z koniecznością zastosowania oceny prawnej oraz wykonania wytycznych wyszczególnionych w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 2 sierpnia 2021r., sygn. akt II SA/Gd 381/21, poprzez zwrócenie się do biegłego z zakresu badania oddziaływania na środowisko o sporządzenie pisemnej opinii na okoliczność ustalenia prognozowanego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko i jego zakresu terytorialnego, tj. pełnej analizy uciążliwości tego przedsięwzięcia w Wariancie II, w którym ma ono być realizowane, co do zgodności z istniejącymi normami, obowiązującymi w zakresie emisji SKO.460.31.2021 zanieczyszczeń do powietrza, emisji odorów do środowiska oraz emisji hałasu do środowiska, przy uwzględnieniu zasięgu terytorialnego tych uciążliwości i przesłanie tej opinii tutaj. Kolegium w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania w/w postanowienia.

Kierując się w pierwszej kolejności ekonomią procesową i zasadą szybkości postępowania (przy uwzględnieniu, że terminy realizacji zlecenia przez biegłego wynoszą około roku czasu), a także mając na uwadze wytyczne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z wyroku z dnia 2 sierpnia 2021r. (sygn. akt II SA/Gd 381/21), Kolegium zdecydowało się wyjątkowo uchylić w/w postanowienie dowodowe. Należało bowiem zwrócić uwagę, iż w swym wyroku Sąd w Gdańsku wskazał na wystarczający zakres posiadanego materiału dowodowego w sprawie oraz możliwość samodzielnej oceny tego materiału przez Kolegium. Stwierdził bowiem, iż: „JK ocenie Sądu, w ujawnionych okolicznościach faktycznych sprawy, materiał dowody zgromadzony w aktach był wystarczający do dokonania oceny uciążliwości inwestycji w wariancie przewidzianym do realizacji. (...) Reasumując, w ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy, w tym treść raportu dawał w niniejszej sprawie podstawy do tego, by Kolegium samodzielnie zweryfikowało kwestię uciążliwości potencjalnego przedsięwzięcia na działce nr [...], ewentualnie uzupełniło ustalenia”. Ponowna analiza wytycznych Sądu pozwoliła zatem na przyjęcie, iż Sąd dopuścił dokonanie oceny raportu przez Kolegium, a uzupełnienie istniejących ustaleń uznał za ewentualność.

Nadto Kolegium stwierdziło, iż brak jest podstaw do kwestionowania wartości dowodowej raportu przedłożonego przez Inwestora, a przygotowanego przez uprawnionego specjalistę”.

Po wydaniu powyższego postanowienia w dniu 4 lutego 2022r. decyzją znak SKO.460.31.2021r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku, uchyliło decyzję Wójta Gminy Czarna Dąbrówka znak GKO.6220.14.36.2017.IN wydaną w dniu 08 lutego 2021r. i przekazało sprawę organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu decyzji wskazało, iż cyt.:

„W świetle powyższego należało stwierdzić, iż organ I instancji słusznie uznał, iż omawiany zapis planu miejscowego ma zastosowanie do działalności rolniczej, jaką planuje prowadzić odwołujący się w ramach zabudowy zagrodowej.

Przechodząc następnie do kwestii zakresu uciążliwych oddziaływań planowanego przedsięwzięcia, należało stwierdzić, iż organ I instancji przedwcześnie ustalił, iż uciążliwości te będą sięgać poza granice działki inwestora, naruszając tym samym zapisy planu miejscowego. Odwołujący się trafnie zwrócił uwagę na fakt, iż cytowane przez organ I instancji zapisy Raportu na stronie 38, 43, czy 90 odnoszą się do Wariantu I (tzw. Wariantu alternatywnego), którego inwestor nie brał pod uwagę do realizacji. Inwestor wskazywał od początku na Wariant II jako wariant technologiczny proponowany do realizacji.

Uzupełniając niniejsze postępowanie - zgodnie z wytycznymi WSA w Gdańsku, zawartymi w wyroku z dnia 2 sierpnia 2021r. (sygn. akt II SA/Gd 381/21) - Kolegium dokonało samodzielnej oceny uciążliwości planowanej inwestycji w wariantcie przewidzianym do realizacji (tzw. wariant II). Analiza to pozwoliła na stwierdzenie, iż uciążliwości te, jakkolwiek wykrócą poza granice działki inwestora, to jednak nie będą one miały charakteru ponadnormatywnego. To zaś pozwala na ustalenie, że działalność gospodarcza inwestora nie będzie generowała niedopuszczalnych prawnie uciążliwości poza swoimi granicami”.

Końcowo Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Słupsku wskazało, iż cyt.:

„W dalszej kolejności należało zwrócić uwagę, iż postępowanie organu I instancji zostało ograniczone do analizy zgodności lokalizacji planowanej inwestycji z zapisami planu miejscowego. Działania takie miało początkowo swoje uzasadnione oparcie. Jak podkreśla się w orzecznictwie, stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. Stwierdziwszy częściową sprzeczność lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym organ nie ma innego wyjścia jak wydać decyzję odmawiającą określenia uwarunkowań środowiskowych przedsięwzięcia (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 czerwca 2017r., sygn. Akt II SA/Kr 395/17 oraz wyrok WSA w Łodzi z dnia 27 stycznia 2017r., sygn. akt II SA/Łd 761/16) W sytuacji jednak, gdy ustalone zostanie, iż lokalizacja i planowanej inwestycji jest zgodna z zapisami planu miejscowego - tak jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie - rzeczą organu I instancji jest przeprowadzenie postępowania środowiskowego w pełnym wymiarze. Jako, że planowana inwestycja należy do przedsięwzięć zawsze znacząco oddziałujących na środowisko konieczne będzie przed wydaniem decyzji środowiskowej przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z wystąpieniem do właściwych organów o poczynienie uzgodnień. Tak daleko idące ustalenia, które mają być poczynione, uniemożliwiały Kolegium wydanie decyzji merytorycznej na obecnym etapie postępowania”.

W dniu 03 marca 2022r. do tutejszego organu wpłynęło pełnomocnictwo wraz z potwierdzenie opłaty skarbowej udzielone przez pana Andrzeja Mielewczyk Radcy Prawnemu Witoldowi Lejk.

W dniu 01 kwietnia 2022r. Wójt Gminy Czarna Dąbrówka działając na podstawie na podstawie art. 9 i art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn.zm.), w związku z decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku znak: SKO.460.31.2021 z dnia 04 lutego 2022r., uchylającą decyzję Wójta

Gminy Czarna Dąbrówka z dnia 08 lutego 2021r. nr GKO.6220.14.36.2017.IN o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, zawiadomił strony postępowania oraz społeczeństwo, iż tutejszy organ ponownie, przeprowadzi postępowanie wyjaśniające, przystąpi do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia polegającego Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżążno oraz poinformował społeczeństwo o możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu, o możliwości składania uwag i wniosków, sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania, narzucony ww. przepisem.

Tym samym w dniu 23 czerwca 2022r. tutejszy organ działając na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j.: Dz. U z 2023, poz 1094 ze zm.), wystąpił do Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku o uzgodnienie warunków realizacji ww. przedsięwzięcia oraz na podstawie art. 77 ust. 1 pkt. 2 ww. ustawy wystąpił do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie o wydanie opinii co do warunków realizacji przedsięwzięcia.

Dodatkowo z uwagi, iż planowane przedsięwzięcie jest przedsięwzięciem dla którego wymagane jest uzyskanie pozwolenia zintegrowanego na podstawie art. 77 ust. 1 pkt. 2 ww. ustawy , wystąpił do Marszałka Województwa Pomorskiego o wydanie opinii co do warunków realizacji przedsięwzięcia.

W dniu 25 lipca 2022 do tutejszego organu wpłynęło wezwanie Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie zna ZNS.9022.6.5.2022.AK z dnia 19 lipca 2022r. o uzupełnienie podania w poniższym zakresie tj.:

I. Przedłożenia informacji z Urzędu Gminy Czarna Dąbrówka: Czy lokalne drogi zapewniające komunikacje do planowanych obiektów inwentarskich są przystosowane do transportu środków transportu o ładowności do 24 ton.

II. Przedłożenia uzupełnienia przez Wnioskodawcę do raportu oddziaływania na środowisko opracowanego przez Zespół Enviplus Szymański, Klucha Sp. J.:

1. Informacji dotyczącej wystąpienia konfliktów społecznych i sprzeciwu społecznego czy zostały przeprowadzone rozmowy i spotkania z mieszkańcami w celu zapobieżenia konfliktom społecznym i przedłożenia wspólnych w wniosków jaki ustalono w tym zakresie.

2. Przedstawienia informacji o ujęciu własnym wody (studni głębinowej) jako wystarczającym dla zapewnienia teoretycznego rocznego zużycia wody w gospodarstwie rolnym Inwestora.

3. Przedłożenia informacji dotyczącej zapewnienia prawidłowej i niezbędnej ilości dostawy wody do spożycia w razie awarii ujęcia własnego wody.

4. Wyjaśnienia rozbieżności dot. Ścieków technologicznych tj. na stronie 53 raportu wskazana jest bezściekowa metoda mycia i dezynfekcji kurników, natomiast w uzupełnieniu raportu z dnia 11 września 2017r. na pismo Wójta Gminy Czarna Dąbrówka znak GKO.6220.14.6.2017.IN, zostały obliczone wartości ścieków technologicznych oraz wskazano ich przechowywanie w bezodpływowych podziemnych zbiornikach o pojemności 15 m³.

Wezwanie to zostało pod sygnaturą GKO.6220.14.57.2017.IN z dnia 27 lipca 2022r. przekazane do pełnomocnika Inwestora i w wyznaczonym terminie zostały przesłane żądane informacji, które

organ prowadzący postępowanie przekazał do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie.

W dniu 09 sierpnia 2022r. do tutejszego organu wpłynęło postanowienie Marszałka Województwa Pomorskiego znak DROŚ-S.720.24.2022/KP z dnia 08 sierpnia 2022r. opiniujące negatywnie realizację planowanego przedsięwzięcia pn.: „Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą na działce o nr ew. 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”.

W uzasadnieniu swojego postanowienia Marszałek wskazał, iż.:

Cyt. „Po analizie merytorycznej przedłożonego raportu oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia stwierdzono, że zawarte w nim informacje nie przedstawiają w sposób dostateczny wszystkich zagadnień istotnych dla określenia faktycznego wpływu przedmiotowej inwestycji, w szczególności na środowisko i zdrowie ludzi, na etapie eksploatacji planowanej instalacji.

Tut. organ opierając się na analizie zanieczyszczeń powietrza wykonanej w 2017r., nie jest w stanie rzetelnie oszacować wpływ planowanej inwestycji na jakość powietrza w okolicy przedsięwzięcia. Modelowanie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń do powietrza należy wykonać dla aktualnego tła. Należy zaznaczać na mapach z graficznym przedstawieniem izol linii punkt znajdujący się poza terenem inwestycji, w którym notowane jest maksymalne stężenie godzinowe poszczególnych zanieczyszczeń”(…).

W dniu 17 października 2023r., do tutejszego Organu wpłynęła opinia wydana przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie znak ZNS.9022.6.5.2022.AK z dnia 10 października 2022r., wyrażająca opinię w sprawie realizacji przedsięwzięcia pn.: „Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”.

W opinii tej Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Bytowie określił:

- a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia;
- b) warunki wykorzystania tereny w fazie realizacji i eksploatacji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich;
- c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia projekcie budowlanym;
- d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii;
- e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko;
- f) wymogi w przypadku stwierdzenia konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- g) zapobieganie, ograniczanie oraz monitorowanie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W dniu 27 października 2022r., Wójt Gminy Czarna Dąbrówka w związku z otrzymanym wezwaniem wydanym przez Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku o uzupełnienie wniosku, wezwaniem znak GKO.6220.14.62.2017.IN z dnia 27 października 2022r., zobowiązał Inwestora do uzupełnienia wniosku o brakujące informacje tj.:

1. Przedstawienie opisu wariantów uwzględniające szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym:
 - a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego,
 - b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska- wraz z uzasadnieniem wyboru.

Wskazując, iż: W przedłożonym raporcie oś w punkcie 2.3.1. Emisja zanieczyszczeń do powietrza autor wskazuje wariant II- system wentylacji mechanicznej z emisją skierowaną do góry powodującą

dotatkowe wyniesienie gazów, bez wskazania ilości emitorów, które zostaną wykorzystane w tym wariancie. Należy uzupełnić opis wariantu o podstawowe parametry techniczne.

2. W raporcie oos na stronie 20 wskazano cyt.: „waga sprzedawanych brojlerów kurzych: od 2,0 do 2,6kg, średnio 2,3 kg”. Tutejszy organ zwraca uwagę, że w przypadku chowu brojlerów do wagi końcowej 2,6 kg, zostanie przekroczony wskaźnik zagęszczenia zwierząt w budynku wynoszący 39 kg/m². W związku z powyższym należy wskazać wagę końcową brojlerów odstawianych do sprzedaży.

3. Przedłożenie załącznik graficzny przedstawiającego rozmieszczenie budynków inwentarskich, budynku mieszkalnego oraz pozostałej infrastruktury technicznej niezbędnej do funkcjonowania gospodarstwa.

4. Z przedłożonych do raportu obliczeń emisji zanieczyszczeń do powietrza (załącznik nr 11) wynika, że emisja amoniaku w niektórych punktach obliczeniowych odnoszących się do wartości uśrednionych do jednej godziny z maksymalną częstotliwością 0,2% w ciągu roku, przekracza dopuszczalne stężenia m.in. tj.: 0,83%, 0,73%, 0,65%, 0,52%, 0,49%, 0,41%, 0,37%, 0,30%, 0,26%, 0,22%. W związku z powyższym należy podać, jakie środki minimalizujące zastosuje Inwestor w celu dotrzymania wartości odniesienia emisji amoniaku.

W dniu 25 listopada 2022r. do tutejszego organu wpłynęły wyjaśnienia Inwestora, które zostały przesłane do Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku.

Po analizie otrzymanych wyjaśnień, Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Gdańsku ponownie wezwał do uzupełnienia wniosku o brakujące informacje wskazując iż, cyt.:

„1. W przedłożonym uzupełnieniu, autor opracowania w odpowiedzi odnoszącej się przekroczeń emisji amoniaku z terenu planowanej inwestycji wskazał cyt.: „W załączniku nr 11 do Raportu przedstawiono obliczenia wielkości emisji dla racjonalnego wariantu alternatywnego”. Tut. organ po ponownej analizie przedłożonego raportu oos wraz z załącznikami stwierdza, że załącznik nr 11 nie jest podpisany dla jakiego wariantu jest wykonany, natomiast wskazany w raporcie oos załącznik nr 12 i 13 dotyczy obliczeń dla wariantu nr 1 tj. racjonalnego wariantu alternatywnego - technologicznego - organizacyjnego, tym samym należy stwierdzić, że w przedłożonym raporcie oos brakuje obliczeń emisji zanieczyszczeń do powietrza dla wariantu wybranego do realizacji tj. wariantu II - wariant technologiczny proponowany przez Inwestora. W związku z powyższym należy wyjaśnić rozbieżności i przedłożyć obliczenia emisji zanieczyszczeń do powietrza dla wariantu wybranego do realizacji i dla wariantu alternatywnego.

2. Z uwagi na fakt, iż w załączniku nr 11 do raportu oos dotyczących obliczeń emisji zanieczyszczeń do powietrza występują przekroczenia stężeń amoniaku, tut. organ wezwał Inwestora o podanie, jakie środki minimalizujące zastosuje w celu dotrzymania wartości odniesienia dla amoniaku. W przedłożonym uzupełnieniu autor nie udzielił odpowiedzi na tak sformułowane pytanie, natomiast wskazał cyt.: „Przedstawione w załączniku nr 10 i 11 założenia i wyniki obliczeń wielkości emisji gazów i pyłów do powietrza dla wariantu alternatywnego wykazały, że wartości uśrednione do jednej godziny dla amoniaku są przekraczane z większą częstotliwością niż 0,2% w ciągu roku. Zwiększona emisja amoniaku powodująca przekroczenia wartości dopuszczalnych uśrednionych dla jednej godziny z częstotliwością większą niż 0,2% jest jednym z argumentów, który wskazuje, że wariant proponowany przez Inwestora, przedstawiony w raporcie jako Wariant II jest bardziej korzystny dla środowiska”.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku zwrócił uwagę, iż analizowany racjonalny wariant alternatywny dla planowanej inwestycji winien stanowić alternatywę dla wariantu wybranego do realizacji. Dodatkowo przedstawiony w raporcie oos racjonalny wariant alternatywny dla planowanej inwestycji w świetle obowiązujących przepisów winien stanowić wariant, który spełni założony cel - tj. budowę siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych i który to wariant będzie możliwy do realizacji, gdyż będzie spełniał wymagania środowiskowe, w tym przypadku dotrzymane zostaną dopuszczalne stężenia emisji amoniaku do powietrza. Przedstawiony przez autora raportu oos racjonalny wariant alternatywny, z uwagi na występujące w obliczeniach przekroczenia stężeń emisji amoniaku do powietrza nie może zostać uznany za wariant alternatywny możliwy do realizacji. W

związku z powyższym należy raport oos uzupełnić o racjonalny wariant alternatywny wraz z uzasadnieniem jego wyboru.

3. *Przedłożyć załącznik graficzny przedstawiający rozmieszczenie budynków inwentarskich, budynku mieszkalnego oraz pozostałej infrastruktury technicznej niezbędnej do funkcjonowania gospodarstwa. W uzupełnieniu przekazanym do tut. organu, nie dołączono załącznika nr 1, o którym mowa w punkcie 3 niniejszego uzupełnienia”(…).*

Tutejszy Organ w dniu 19 stycznia 2023r. wystosował do Inwestora wezwanie znak GKO.6220.14.66.2017.IN zawierające powyższe uwagi. W dniu 23 lutego 2023r. wpłynęły wyjaśnienia Inwestora, które zostały przekazane do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku.

W dniu 07 kwietnia 2023r. po analizie otrzymanych uzupełnień Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku, wystosował kolejne wezwanie o uzupełnienie wniosku wskazując, iż.:

Cyt.: (...) „1. *W przedłożonym uzupełnieniu, autor w odpowiedzi odnoszącej się do przedłożenia obliczeń emisji zanieczyszczeń do powietrza dla wariantu alternatywnego nie przedłożył ww. obliczeń. W opracowaniu autor wskazał cyt.: „Inwestor podjął decyzję o zmianie założeń rozpatrywanego wariantu alternatywnego w celu dotrzymania standardów jakości środowiska w zakresie emisji do powietrza, związanych z eksploatacją przedsięwzięcia w rozpatrywanym wariantcie alternatywnym. Zmiana założeń polega na zastosowaniu urządzeń kierujących strumień gazów z wentylatorów szczytowych w rozpatrywanym wariantcie alternatywnym (wariant I). Zastosowane urządzenia kierujące będą charakteryzować się analogicznymi parametrami technicznymi jak w wariantcie II, tj. w wariantcie proponowanym przez Inwestora. W związku z tym wyniki obliczeń emisji zanieczyszczeń do powietrza dla wariantu alternatywnego będą analogiczne jak dla wariantu proponowanego przez Inwestora”. W dalszej części opracowania widnieje zapis cyt. Jako wariant alternatywny, przedstawiono w raporcie oos wariant, zakładający chów brojlerów kurzych w tych samych standardach produkcyjnych i technologicznych jak w wariantcie proponowanym przez Inwestora. W wariantcie tym zaproponowano system grzewczy w oparciu o kotłownię opalaną miałem węglowym. Jest to system tańszy w budowie, jak również w eksploatacji, przy takim samym efekcie grzewczym w kurnikach. Dodatkowo wariant ten zakłada rolnicze wykorzystanie wytworzonego obornika kurzego jako nawozu naturalnego z jego tymczasowym magazynowaniem na płycie obornikowej w okresach kiedy jego stosowanie na gruntach rolnych jest ustawowo zabronione tj. od 1 grudnia do 28 lutego. W efekcie realizacji tego wariantu powstanie nowe źródło emisji niezorganizowanej gazów do powietrza (płyta obornikowa) oraz nastąpić będzie zwiększona emisja tzw. gazów grzewczych (emisja z kotłowni opalanej miałem węglowym). Dodatkowo istotne będzie oddziaływanie pośrednie związane z rolniczym wykorzystaniem obornika kurzego na polach w celach nawozowych. Wg przeprowadzonych obliczeń niezbędny areal gruntów ornych do zagospodarowania całości wytworzonego obornika wynosi ponad 1000 ha”.*

W przedłożonym uzupełnieniu autor sam wskazał, że w wariantcie alternatywnym powstaną nowe źródła emisyjne (płyta obornikowa, kotłownia grzewcza opalana węglem), ty, samym nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że obliczenia emisyjne do powietrza dla wariantu alternatywnego będą takie same jak dla wariantu wybranego do realizacji. W związku z powyższym tut. organ ponownie wzywa do przedłożenia obliczeń emisji zanieczyszczeń do powietrza dla wariantu alternatywnego. Ponadto wykonane obliczenia emisyjne dla wariantu alternatywnego winny zawierać obliczenia emisji siarkowodoru z terenu inwestycji.

2. *Tut. organ zwraca uwagę, że w przedłożonych obliczeniach emisyjnych dla wariantu wybranego do realizacji, autor opracowania pominął emisję siarkowodoru z terenu planowanej inwestycji. W związku z powyższym obliczenia emisyjne dla wariantu wybranego do realizacji należy uzupełnić o obliczenia emisji siarkowodoru.*

3. *Należy doprecyzować, czy wyprodukowany w gospodarstwie obornik w wariantcie alternatywnym będzie zagospodarowywany na własnych gruntach rolnych, czy po czasowym magazynowaniu na płycie obornikowej będzie w całości przekazywany do zagospodarowania na cele rolnicze tj. zbywany do innych gospodarstw”(…).*

W dniu 22 maja 2023r. do tutejszego Organu wpłynęły wyjaśnienia inwestora, które zostały przekazane do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku.

Po analizie otrzymanych wyjaśnień i uzupełnień Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku w dniu 06 lipca 2023r. wydał postanowienie znak RDOŚ-Gd-WOO.4221.87.2022.MJ.8, którym uzgodnił realizację przedsięwzięcia pn.: Budowa siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie” i uzgodnił następujące warunki tej realizacji wskazując, iż cyt.:(...)

I. Na etapie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia konieczne jest podjęcie następujących działań:

1.1. etap realizacji

- a) w przypadku awarii zabezpieczyć grunt w miejscu wykonywania robót przed zanieczyszczeniem substancjami niebezpiecznymi pochodzącymi z uszkodzonych maszyn,*
- b) tankowanie maszyn oraz naprawy sprzętu prowadzić w miejscach do tego przeznaczonych - na uszczelnionym podłożu,*
- c) prace budowlane będące źródłem hałasu prowadzić w porze dziennej 6:00 - 22:00,*
- d) masy ziemne pochodzące z wykopów w całości wykorzystywać do wyrównania terenu w obrębie działki,*
- e) prace przygotowawcze polegające na zdjęciu warstwy gleby wykonywać poza okresem legowym ptaków, tj. poza okresem od 1 marca do 31 sierpnia; dopuszczalne jest rozpoczęcie prac w ww. okresie pod nadzorem ornitologa, co należy potwierdzić wpisem w dokumentacji budowlanej.*

1.2. etap eksploatacji

- a) powstający w gospodarstwie obornik po zakończonym cyklu produkcyjnym, ładować na przyczepy odbiorców (bez etapu magazynowania) i zbywać do wykorzystania w celach nawozowych na podstawie zawartych umów,*
- b) pasze magazynować w 12 silosach paszowych o ładowności 17 Mg każdy,*
- c) stosować pneumatyczny załadunek silosów paszowych z paszowozów. Podczas załadunku silosów paszowych na rury odpowietrzające silosy zakładać filtr workowy,*
- d) w celu ograniczenia emisji amoniaku i odorów:*
 - stosować żywienie fazowe z wykorzystaniem pełnowartościowych mieszanek paszowych,*
 - zapewnić właściwy mikroklimat wewnątrz pomieszczenia inwentarskiego poprzez montaż wentylatorów mechanicznych zapewniających wymianę powietrza,*
- e) czyszczenie kurnika i wyposażenia prowadzić przy użyciu wodooszczędnych urządzeń wysokociśnieniowych,*
- f) dezynfekcje pomieszczenia inwentarskiego prowadzić przy użyciu środków bezpiecznych dla zwierząt i środowiska.*

II. Wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym:

- a) w planowanych budynkach inwentarskich prowadzić chów ściółkowy brojlerów o obsadzie 55 754 sztuk/na każdy kurnik tj. 223 DJP. Łączna maksymalna obsada w gospodarstwie po zrealizowaniu inwestycji nie może przekroczyć 334 524 sztuk tj. 1338,0 DJP,*
- b) projektowane pomieszczenie inwentarskie wyposażać w:*
 - kropelkowy system pojenia w celu racjonalnego gospodarowania wodą,*
 - podwieszany system zadawania paszy w celu racjonalnego gospodarowania paszą,*
- c) zaprojektować w każdym budynku inwentarskim wentylację mechaniczną składającą się z 12 wentylatorów szczytowych o maksymalnej wydajności 44 700 m³/h i 15 wentylatorów dachowych o maksymalnej wydajności 12 020 m³/h,*
- d) woda na potrzeby technologiczne gospodarstwa winna pochodzić z ujęcia wód podziemnych.*

III. Stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę przedmiotowej inwestycji:

Tutejszy organ nie stwierdza potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Informacje zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko są wystarczające do określenia uwarunkowań do projektu budowlanego.

Powyższe nie wyklucza przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w przypadku:

- złożenia do organu właściwego do wydania decyzji (o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy ooś) wniosku podmiotu planującego podjęcie realizacji inwestycji
 - jeżeli organ właściwy do wydania ww. decyzji stwierdzi, że we wniosku o wydanie decyzji zostały dokonane zmiany w stosunku do wymagań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.
- IV. Stanowisko w sprawie transgranicznego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko:

W związku z rodzajem i lokalizacją przedsięwzięcia, wykluczona jest możliwość oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na obszary położone poza granicami Polski zarówno na etapie realizacji jak i eksploatacji. Nie zachodzą więc przesłanki do przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.(...)"

Tak jak wskazano powyżej, przed wydaniem niniejszej decyzji tutejszy organ na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U z 2023r., poz. 1049 ze zm) , zobowiązany był przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach

- 1) uzgodnić warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, w niniejszym przypadku Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku,
- 2) zasięgnąć opinii organu, o którym mowa w art. 78, w niniejszym przypadku Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie,
- 3) zasięgnąć opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy, w niniejszym przypadku Marszałka Województwa Pomorskiego.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku postanowieniem znak: RDOŚ-Gd-WOO.4221.87.2022.MJ.8 z dnia 06 lipca 2023r. - uzgodnił warunki realizacji przedsięwzięcia.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Bytowie, wyraził opinię w sprawie warunków realizacji przedsięwzięcia (znak ZNS.9022.6.5.2022.AK).

Natomiast Marszałek Województwa Pomorskiego, na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 3 ustawy ooś, działając w tym zakresie jako organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r.- Prawo ochrony środowiska, wydał postanowienie znak DROŚ-S.720.24.2022/KP z dnia 08 sierpnia 2022r., którym negatywnie zaopiniował przedmiotowe przedsięwzięcie oraz wskazał o jakie elementy winien być uzupełniony raport przez wydaniem decyzji.

Uzyskanie w toku prowadzonego postępowania negatywnej opinii może być podstawą do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia. Zagadnienie to było przedmiotem rozważań Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w wyroku z dnia 07 czerwca 2017r., sygn. akt IV SA/Po 121/17, zgodnie z którym „Organ może odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jedynie w przypadku: niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko); odmowy uzgodnienia warunków realizacji bądź wydania negatywnej opinii, przez organy o których mowa w art. 77 ust. 1 ww. ustawy”.

Mając powyższe na uwadze w dniu 19 lipca 2023r. zawiadomieniem znak GKO.6220.14.74.2017.IN, tutejszy organ po ponownej ocenie zebranego materiału dowodowego, uznając że jest on wystarczający do wydania decyzji poinformował o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, wyznaczając siedmiodniowy termin na wypowiedzenie się stron postępowania w sprawie. W dniu 10 sierpnia 2023r do tutejszego Urzędu wpłynęło pismo Strony

postępowania wyrażające sprzeciw do planowanej inwestycji. Do pisma dołączona została lista osób mieszkańców Rokicin wraz z ich podpisami, którzy również przeciwni są przeciwni tej inwestycji.

Z uwagi na protesty społeczne oraz przytoczoną powyżej opinię Marszałka Województwa Pomorskiego, organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy, który wskazał iż.:

Cyt. (...) „Po analizie merytorycznej przedłożonego raportu oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia stwierdzono, że zawarte w nim informacje nie przedstawiają w sposób dostateczny i wyczerpujący wszystkich zagadnień istotnych dla określenia faktycznego wpływu przedmiotowej inwestycji, w szczególności na środowisko i zdrowie ludzi, na etapie eksploatacji planowanej instalacji.

Tut. organ opierając się na analizie zanieczyszczeń powietrza wykonanej w 2017r., nie jest w stanie rzetelnie oszacować wpływu planowanej inwestycji na jakość powietrza w okolicy przedsięwzięcia. Modelowanie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń do powietrza należy wykonać dla aktualnego tła. Należy zaznaczać na mapach z graficznym przedstawieniem izolinii punkt znajdujący się poza terenem inwestycji, w którym notowane jest maksymalne stężenie godzinowe poszczególnych zanieczyszczeń.

Ponadto, w ocenie tut. Organu przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach Raport o oś z zakresie o którym mowa w art. 66 ust. 5 ustawy OOS, a który stanowi, że planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszymi dostępnymi technikami. Raport winien zawierać informację w zakresie analizy spełnienia wymagań Konkluzji BAT dla przedmiotowej instalacji w stopniu pozwalającym na uzyskanie w przyszłości pozwolenia zintegrowanego(...).

Tutejszy organ, działając na podstawie art. 7 w związku z art. 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U z 2023r. poz. 775 ze zm.), z uwagi, iż w ocenie tegoż organu do należytego i wyczerpującego wyjaśnienia sprawy konieczne było przeprowadzenie dalszych czynności dowodowych i wyjaśniających, mających na celu prawidłowe rozpatrzenie niniejszej sprawy, wystosował do Inwestora wezwanie znak GKO.6220.14.75.2017.IN z dnia 21 sierpnia 2023r.o uzupełnienie Raportu i przedstawienie go w jednolitej wersji uwzględniającej wcześniejsze uzupełnienia o :

1. Modelowanie rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń do powietrza wykonanych dla aktualnego tła. (obecny raport wykonany był w 2017r. i tło to jest nie aktualne).
2. Zaznaczenie na aktualnych mapach z graficznym przedstawieniem izolinii, punkt znajdujący się poza terenem inwestycji, w którym notowane jest maksymalne stężenie godzinowe poszczególnych zanieczyszczeń.
3. Uzupełnienie Raportu o oś z zakresie o którym mowa w art. 66 ust. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 roku, o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2023, poz.1094 z późn. zm.), a który stanowi, że planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszymi dostępnymi technikami. Raport winien zawierać informację w zakresie analizy spełnienia wymagań Konkluzji BAT dla przedmiotowej instalacji w stopniu pozwalającym na uzyskanie w przyszłości pozwolenia zintegrowanego.
4. Jednoznaczne określenie końcowej wagi uboju brojlerów kurzych, które będą hodowane w budynku inwentarskim będącym przedmiotem niniejszego postępowania, gdyż wea wniosku deklarowana waga sprzedawanych brojlerów kurzych poddawana jest jako: od 2,0 kg do 2,6 kg, średnio 2,3 kg. Ten sposób przedstawienia danych uniemożliwia prawidłowe określenie potencjalnie najsilniejszego oddziaływania inwestycji na środowisko.

5. Przeanalizowanie prawidłowości określenia wskazanej w Raporcie ooś obsady każdego z budynku inwentarskiego/kurnika w kontekście zapisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r., poz. 71) oraz linii orzeczniczej w tym zakresie, tj.: wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2017 r. sygn. II OSK 95/17 oraz wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu sygn. II SA/Po 27/17 z dnia 17 sierpnia 2017r.

W dniu 10 października 2023r. do tutejszego Organu wpłynęły uzupełnienia, które to zostały w dniu 30 października 2023r. przekazane do Marszałka Województwa Pomorskiego, organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy, celem zasięgnięcia opinii o której mowa w art. 77 ust. 1 pkt. 3) ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j.: Dz. U z 2023, poz. 1094 ze zm.).

W dniu 13 listopada 2023r. do tutejszego Organu wpłynęło pismo Marszałka Województwa Pomorskiego znak: DROŚ-S.720.24.2022.KP z dnia 06 listopada 2023r., w którym Marszałek wskazuje, iż opinia Marszałka Województwa Pomorskiego dot. przedmiotowego postępowania została przedstawiona w postanowieniu znak: DROŚ-S.720.24.2022.KP z dnia 08 sierpnia 2022r.

Realizując obowiązek wynikający z art. 33 ust. 1 oraz art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j.: Dz. U z 2023 r., poz 1094 ze zm.), obwieszczeniem znak: GKO.6220.14.79.2017.IN z dnia 22 listopada 2023r., zawiadomiono społeczeństwo o uzyskanych opiniach i uzgodnieniach oraz poinformował społeczeństwo o możliwości zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu, o możliwości składania uwag i wniosków, sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania, narzucony ww. przepisem.

Zawiadomieniem znak: GKO.6220.14.82.2017.IN z dnia 02 stycznia 2024r. tutejszy organ, po ponownej ocenie zebranego materiału dowodowego, uznając że jest on wystarczający do wydania decyzji poinformował o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, wyznaczając siedmiodniowy termin na wypowiedzenie się stron postępowania w sprawie.

Jednocześnie realizując zapisy art. 79 a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks Postępowania Administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn.zm), poinformował że po analizie dotychczas zebranego materiału dowodowego Strona nie udokumentowała zgodnie z zasadą przezorności określoną w art. 6 Prawa ochrony środowiska (tj.: Dz. U z 2022r. poz. 2556 ze zm.), wariantu realizacji przedsięwzięcia przy założeniu maksymalnego zagęszczenia obsady w kurnikach 42kg/m², mimo wcześniejszych wezwań organu w tym zakresie co może skutkować wydaniem niezgodnej z żądaniem Strony.

W dniu 10 stycznia 2024r. do tutejszego Organu wpłynęły dodatkowe wyjaśnienia Strony w przedmiotowym zakresie. Jednakże wyjaśnienia te nie są spójne z raportem i jego uzupełnieniami w zakresie maksymalnej obsady budynków inwentarskich oraz końcowej wagi sprzedawanych brojlerów kurzych tym samym nie przedstawiają w sposób dostateczny wszystkich zagadnień istotnych dla określenia faktycznego wpływu przedmiotowej inwestycji, w szczególności na środowisko i zdrowie ludzi, na etapie eksploatacji planowanej instalacji.

Przenosząc rozważania do niniejszej sprawy należy wskazać, iż:

Ustawa o samorządzie gminnym określa wójta organem gminy, a na gminę nakłada obowiązek zaspokajania potrzeb mieszkańców, w tym w zakresie ochrony środowiska i przyrody oraz zdrowia i bezpieczeństwa obywateli. Wójt Gminy Czarna Dąbrówka jako organ wypełniający obowiązki wynikające z ustawy o samorządzie gminnym, dąży do systematycznego i zrównoważonego rozwoju gminy.

Zrównoważony rozwój jest zasadą ujętą w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Rzeczypospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolność i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju. Zgodnie z art. 3 pkt. 50 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U z 2024r. poz. 54), przez pojęcie zrównoważony rozwój rozumie się taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. Dlatego też podejmowanie decyzji w sprawach szczególnie ważnych dla środowiska przyrodniczego oraz lokalnych społeczności, należy dokonać z wszelką starannością. Decyzje te mają bowiem znaczący wpływ nie tylko na teraźniejszą sytuację społeczno-gospodarczą, ale też na przyszłe pokolenia mieszkańców gminy oraz dalszy, zrównoważony rozwój gminy. Gmina Czarna Dąbrówka ma duże możliwości rozwoju w kierunku turystycznym. Powstanie planowanej inwestycji w znacznym stopniu spowodowałoby obniżenie walorów turystycznych tego terenu.

W piśmiennictwie wskazuje się, że procedura oceny indywidualnej ma dać odpowiedź na wiele pytań, postawionych w art. 62 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Wskazówki zawarte w art. 62 ww. ustawy mają kluczowe znaczenie dla organów prowadzących odpowiednie postępowania, służyć bowiem powinny w pierwszym rzędzie ocenie zebranej w trakcie postępowania dokumentacji pod kątem zawarcia w niej informacji niezbędnych do przeprowadzenia analiz wymaganych tym przepisem. Dokumentacja – z tego punktu widzenia niepełna – powinna zostać odpowiednio uzupełniona. W następnej kolejności należy przeprowadzić odpowiednie analizy, wyciągnąć z nich wnioski i zastosować je w sposób umożliwiający osiągnięcie założonych efektów (M. Górski, P. Grabowski, Cele prowadzenia procedur oceny indywidualnej, [w:] M. Górski (red.), Prawo ochrony środowiska, Warszawa 2018, Wydawnictwo Wolters Kluwer, s. 142-143).

Istotne w dokonywaniu analizy danego przedsięwzięcia pod względem możliwości jego znaczącego oddziaływania na środowisko jest uwzględnianie zasad ogólnych systemu prawnego ochrony środowiska, regulowanego nie tylko normami prawa krajowego, ale również wspólnotowego, do których zalicza się zasadę prewencji oraz zasadę przezorności.

Zasada prewencji w procedurze ocen oddziaływania na środowisko, zakłada obowiązek podejmowania określonych działań w celu zapobiegania negatywnemu oddziaływaniu na środowisko, zanim jeszcze ono powstanie. Chodzi tu o podejmowanie czynności poprzedzających moment podjęcia działalności mogącej negatywnie oddziaływać na środowisko. Ich celem powinno być niedopuszczenie do wyrażenia zgody na realizację przedsięwzięcia mogącego negatywnie oddziaływać na środowisko. W piśmiennictwie wyrażono pogląd, według którego zakaz negatywnego oddziaływania na środowisko w sposób wyraźny wynika z art. 6 p.o.ś., a negatywne oddziaływanie na środowisko można również ocenić jako naruszające podstawowy obowiązek każdego podmiotu funkcjonującego w państwie, wynikający z art. 86 Konstytucji RP (M. Górski, [w:] Prawo ochrony środowiska. Komentarz, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2014, s. 934-935).

Zasada przezorności jest wiążącą zasadą zapisaną art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i jest źródłem prawa również w Polsce. Zasada przezorności oznacza, że „nie rozwiane wątpliwości muszą być interpretowane zawsze na korzyść środowiska przyrodniczego”. Zasada ta wymaga, aby wszelkie prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych skutków traktować tak jak ich pewność ich wystąpienia.

Wydając niniejszą decyzję, organ w myśl art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego miał na względzie słuszny interes obywateli, ochronę zdrowia i życia ludzi oraz zapewnienie bezpieczeństwa, dla którego realizacja przedmiotowej inwestycji stwarza potencjalne zagrożenie, gdyż metoda ściółkowego chowu drobiu, w tak dużej obsadzie, stanowić będzie źródło uciążliwości odorowej, emisji szkodliwych substancji do powietrza oraz zagrożenia mikrobiologicznego, co wykracza poza granice działki, a zatem narusza ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Należy podkreślić, że tak duża inwestycja będzie stanowić uciążliwość dla okolicznych mieszkańców. Mieszkańcy obawiają się pogorszenia warunków środowiskowych oraz konieczności znoszenia emisji odorowych. W. Uciążliwość odorowa ferm drobiowych związana jest z wydzielaniem do powietrza różnych substancji w szczególności wielu kwasów organicznych, fenoli, amoniaku przez co znane są przypadki zachorowań nie tylko na choroby somatyczne związane z uciążliwym sąsiedztwem kurzych ferm wielkotowarowych, alergii, zapalenia oskrzelików płucnych (płuco farmera), ale także obsesje psychiczne związane z długotrwałym przebywaniem w środowisku obciążonym odorami. Z kolei inwestor nie przedstawił żadnego dowodu, że uciążliwość odorowa zamknie się w granicach działki.

W tym miejscu wskazać należy, wyrok NSA z dnia 18 września 2012 (II OSK 1459/12), w którym to sąd podkreślił, że to na organie spoczywa obowiązek weryfikacji ustaleń sporządzonego raportu w zakresie oddziaływania higienicznego i zdrowotnego na środowisko oraz że skoro w polskim ustawodawstwie nie określono standardów zapachowych uciążliwych dla ludzi, to okoliczność ta nie może "stanowić o formalnych rozstrzygnięciach administracyjnoprawnych". Przepis "art. 47 pkt 1 lit. a, pkt 2 p.o.ś.", nie odwołuje się do obowiązujących, dopuszczalnych norm – substancji szkodzących środowisku, lecz nakazuje ogólną ocenę wpływu inwestycji na zdrowie ludzi i warunki ich życia oraz ocenę środków zapobiegających negatywnemu oddziaływaniu. Podobne uregulowanie znajduje się w Dyrektywie Rady (EWG) nr 337/1985 z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. Urz. UE 15/t.1, s. 248 ze zm.).

Źródłami zorganizowanej emisji substancji do powietrza z planowanej inwestycji będą:

- 6 kurników. Substancje wprowadzane będą do powietrza za pośrednictwem wentylacji grawitacyjnej – emitory ścienne oraz wentylacji mechanicznej – emitory dachowe,
- 12 silosów do magazynowania paszy.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach musi być poprzedzone:

- analizą przedłożonego przez Inwestora raportu;
- analizą zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działki na której ma być zlokalizowane przedsięwzięcie oraz
- przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko z wystąpieniem do właściwych organów o poczynienie stosownych uzgodnień. Właściwy organ wydając decyzję środowiskową "bierze pod uwagę" wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy o oś. Zatem organ nie jest związany uzgodnieniami ale ma je brać pod uwagę, nie może ich pominąć. (por. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 października 2019 r. II OSK 2952/17).

Analiza przedłożonego przez Inwestora raportu wraz z uzupełnieniami wykazała, iż na terenie gdzie będzie realizowane przedsięwzięcie występować będzie zorganizowana i niezorganizowana emisja zanieczyszczeń do powietrza, **która będzie wychodzić poza granice działki** do której Inwestor posiada prawo własności, a zamierzenie inwestycyjne Inwestora jest jednym z rodzajów działalności gospodarczej wymienionej w art. 6 ust. pkt. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U z 2021r. poz 162).

Analiza zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, które były już szeroko analizowane we wcześniejszych etapach postępowania i do których odniósł się również WSA w Gdańsku w wyroku sygn. akt. II SA/Gd 381/21 z dnia 02 sierpnia 2021r. uchylającym wyżej przywołaną zaskarżoną decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku znak SKO.460.8.2021 z dnia 09 kwietnia 2021r., wykazała, iż na terenie gdzie będzie realizowane przedsięwzięcie występować będzie zorganizowana i niezorganizowana emisja zanieczyszczeń do powietrza, która będzie wychodzić poza granice działki do której Inwestor posiada prawo własności, a zamierzenie inwestycyjne Inwestora jest jednym z rodzajów działalności gospodarczej wymienionej w art. 6 ust. pkt. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz. U z 2021r. poz 162), a to **nie jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego**. tak: wyrok WSA w Gdańsku w wyroku sygn. akt. II SA/Gd 381/21 z dnia 02 sierpnia 2021r., cyt: (...) „Wskazać należy, że działka nr 115/2 w Rokicinach jest objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonym uchwałą Rady Gminy Czarna Dąbrówka nr XXXIV/293/06 z dnia 25 maja 2006 r. (Dz. Urz. Woj. Pom. z 2007 r., nr 11, poz. 354) i jest oznaczona symbolem R - tereny rolnicze. Zgodnie z ustaleniami kart terenu

oznaczonych jako R [24-R01-R: 24-R92-R] w pkt 9 „Szczegółowe warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy” wskazano, że uciążliwość związana z działalnością gospodarczą musi się zamknąć w granicach działki (dotyczy zabudowy zagrodowej). Oznacza to, że zgodność planowanej inwestycji z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, o której mowa w art. 80 ust. 2 zdanie pierwsze u.o.o.ś., uzależniona jest od tego, czy uciążliwości związane z prowadzoną na nieruchomości inwestora działalnością gospodarczą zamkną się w jej granicach, tj. na działce nr 115/2. W przeciwnym razie bowiem przedsięwzięcie nie będzie zgodne z planem miejscowym”.

W trakcie przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wystąpiono do właściwych organów i uzyskano:

- uzgodnienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku,
 - opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie oraz
 - negatywną opinię Marszałka Województwa Pomorskiego- organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego, zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 03 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.
- Opinia ta jest wydawana na podstawie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (z wyjątkami dla niektórych przedsięwzięć) (por.: art. 77 ust. 2 ww ustawy), nie jedynie raportu.
- Jak wskazano powyżej opinia jest konieczna do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, powinna zatem dotyczyć przedmiotu tej decyzji, jakim są środowiskowe uwarunkowania realizacji danego przedsięwzięcia.

Biorąc pod uwagę całość materiałów zgromadzonych w prowadzonym postępowaniu administracyjnym, dotyczącym wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżąno, po szczegółowej analizie:

- informacji zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (wraz z jego uzupełnieniami),
 - uzgodnieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku,
 - opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Bytowie oraz
 - **negatywnej** opinii Marszałka Województwa Pomorskiego oraz
- analizie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, która to analiza wykazała, iż zamierzenie inwestora nie jest zgodne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zarówno w zakresie rodzaju działalności tj.: działalności hodowlano-produkcyjnej (RM) na terenach rolnych (R), bo uznając planowaną przez Inwestora działalność za zabudowę zagrodową, (z uwagi na moc wiążącą wyroku NSA z dnia 21 maja 2020r. o sygn.. akt II OSK 593/19), to i tak tego rodzaju przedsięwzięcie byłoby niedopuszczalne ze względu na negatywne oddziaływania **wykraczające poza granice działki**, na której ma być zlokalizowane przedsięwzięcie, Wójt Gminy Czarna Dąbrówka postanowił, z przyczyn wskazanych wyżej, odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na „Budowie siedliska gospodarstwa rolnego o kierunku chów brojlerów kurzych wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce o nr 115/2 w miejscowości Rokiciny, obręb Rokiciny, gmina Czarna Dąbrówka, powiat bytowski, województwo pomorskie”, którego Inwestorem jest Pan Andrzej Mielewczyk zamieszkały ul. Podgórna 3, 83 – 332 Dzierżąno.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji decyzji.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy stronom prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium odwoławczego w Słupsku w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Wójta Gminy Czarna Dąbrówka. Wniesienie odwołania nie podlega opłacie skarbowej. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. W dniu doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Pobrano opłatę skarbową zgodnie z tabelą I punkt 45 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j Dz. U. z 2020 poz.1546 ze zm.), w wysokości 205,00 zł.

.....
WOJT
Jan Klasa

Otrzymują.

1. Pełnomocnik Inwestora- Witold Lejk
2. Elżbieta Smentoch ul. Jeziorna 14, 77 – 116 Czarna Dąbrówka
3. GKO. 6220– a/a

Do wiadomości otrzymują:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku, ul. Chmielna 54/57, 80-748 Gdańsk
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Bytowie, ul. Sikorskiego 27, 77-100 Bytów
3. Marszałek Województwa Pomorskiego ul. Okopowa 21/27, 80-810 Gdańsk